

武 林 外 史

ราชรา
บุรา
จิรา

เล่ม

1

ស៊ីជី
ស៊ីជីកដីអន្ត

威
外
史
林

林
外
史
林

“ราชา yุทธจักร” เป็นผลงานนิคกลางของโก้วเล้ง เป็นอมตะ วนนิยายกำลังภายในที่ได้รับการยกย่องอย่างสูงอีกเรื่องหนึ่งของมังกร โบราณท่านนี้

ในแง่ของการประพันธ์ “ราชา yุทธจักร” นับว่าเป็นจุดเปลี่ยนผ่าน และเป็นหลักกิโลยันสำหรับชีวิตนักเขียนวนนิยายกำลังภายใน ของโก้วเล้ง

หลังจากเขียนเรื่องราชา yุทธจักรจนจบ ชีวิตนักประพันธ์ของ โก้วเลঁกีพุ่งขึ้นสูงด้วยเรื่องเชี่ยวชื้อยี ไล่ไปจนถึงสุดยอดผลงาน เช่น มีดบินไม่พลาดเป้า

ราชา yุทธจักรเล่าถึง ซูมลังตัวเอกผู้เลิศเลอทั้งจริยะพุตติการณ์ พลัง ฝีมือ และความคิดอ่าน เขาออกโผล่แล่นปราบภัยพากในยุทธจักร พน เจอเรื่องราวลึกลับสะท้านขัณฑ์ สนุกสนานตื่นเต้นไม่แพ้ผลงานอื่นๆ ของโก้วเล้ง

โดยภาพรวม ราชา yุทธจักรจึงจัดเป็นผลงานชิ้นเอกอีกชิ้นที่ทุกท่าน ไม่ควรพลาดเป็นอย่างยิ่ง

ជំនួយ
អ្នករឿង

គុណ សាស្ត្រ

គុណ សាស្ត្រ

เรื่องรา้ายุทธจักร เป็นอีกหนึ่งผลงานของโก้วเล้งมังกรโบราณ ผู้ล่วงลับ จัดอยู่ในชุด ยุทธจักรนานวนิยายอมตะตลอดกาล สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากสำนักพิมพ์ Storm & Stress Publishing Co., Ltd. แห่งไต้หวันอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

เป็นที่ทราบกันดีว่า ประเทศไทยยังเรื่องสามก๊ก ซองกั้ง ไซอิ๋ว และบุปผาในฤดูที่ทาง เป็นสีสุกดายอดวรรณกรรม ครั้นลุ่งลงถึงสมัยราชวงศ์曼นู เค้าเซียะฉิน ได้รังสรรค์เรื่องความสนุกในหอแดงเป็นวรรณกรรมสุดคลาสสิก ขณะเดียวกันหยูจิ้งจือ ก็สร้างผลงานเสียดสี สังคมชั้นเยี่ยมเรื่องหยูหลินไหวสื่อ (ภาษาแต้จิวอ่านว่าหยูลิมจั่วซือ แปลว่า เกร็ดประวัติบันฑัญญ) ดังนั้นโก้วเล้งจึงสร้างเรื่องนี้ลิมจั่วซือ (เกร็ดประวัติยุทธจักร) ออกมา ซึ่งผลตอบรับเป็นภาษาไทยว่ารา้ายุทธจักร

รา้ายุทธจักรถือเป็นผลงานชิ้นเอกของมังกรโบราณท่านนี้ ไม่ ว่าสำนวนความเรียง ลีลาดำเนินเรื่องล้วนสร้างความแปลกใหม่ให้กับ วงการนานวนิยายกำลังภายใน จนมีนักเขียนรุ่นหลังยึดถือเป็นแบบอย่าง นอกจากนั้นยังรังสรรค์ตัวละครที่มากด้วยลีสัน นับตั้งแต่ตัวเอกซิมลัง (คลีนแซ่ชิม) นางเอกจุฉิกฉิก (อันดับเจ็ดแซ่ชู่) รวมทั้ง英雄เลี้ยงหาญ (ถนน บุปผาแซ่เช้ง) และเทพเจ้าสำราญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผลงานนี้คุณลักษณะของโก้วเล้ง มักกล่าวขวัญถึงซิมลังซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องนี้อยู่เสมอ

รา้ายุทธจักร เขียนถึงตัวละครที่ร่อนเร่ไร้หลักแหล่ง มีด้า ยุทธจักรที่กล้ารักกล้าแคน แผนอุบາຍที่ลึกซึ้งชั่ว ráy ก่อเกิดเบื้องมารสุ่ม ลูกใหญ่ม้วนภาวดีสู่ยุทธจักร จึงเป็นอีกหนึ่งอมตะนานวนิยายของโก้วเล้ง ซึ่งแพนพันธุ์แท้ของมังกรโบราณผู้ล่วงลับ ควรมีไว้ประดับห้องสมุด ของท่าน

บทที่ 1

សំណុំដោយ

หิมะโปรดอยประราย ลมหนาวโหมกระหน่ำ อุณหภูมิหนาวเหน็บ
บรรยายการศัวงเวง ทอกทิศทางขาวสลังก์ไร้สีอื่นประปัน

ท่ามกลางพิมพ์ที่พรั่งพรู นอกเมืองไคหงปراภูอาชาสองตัว
ควบตะบึงอย่างเร่งร้อน

บุคคลบนอาชาตัวแรก สมวิสิ่งภารณ์ชุดเหลือง บนบ่าค่าลุมหนัง
สัตว์ผึ้นใหญ่ ส่องแขนงซูกอยู่ในแขนเสื้อ พากะสูงส่ง่า แต่เจ้าของกลับ
ซ้อมซ่อริ่งนัก ศีรษะสมวิสิ่งภารกีบินใหญ่หลบลงมาถึงห่วงคิ้ว จนมี
อาจแลเห็นโน้มหน้าอันแท้จริง

ส่วนอาชាតัวที่สองกลับบรรทุกซากศพชาวเหนือ!

ชาากศพแข็งท่อไปเนินนานแล้ว เพียงแต่ขณะนี้เป็นฤดูหนาวจึงคล้ายดังมีชีวิตชีวาสามอาการนั้นใหม่เอี่ยมทรงค่า ตลอดเรือนร่างปราศจากบาดแผลแม้แต่แห่งเดียว

มิหนำซ้ำบันไปหน่ายังมีรอยยิ่มครั้งสุดท้าย เต็มไปด้วยความสุขสงบ
หนบว่าตามอย่างปลอดโภร่ ไร้อารมณ์

อาชาทั้งสองตัวมิทราบว่าควบขับจากสารทิศใด แต่ทว่าจุดหมาย

ปลายทางได้มุ่งสู่ป้อมค่ายนอกตัวเมือง ในยามนี้บุรุษชุดเหลืองผู้นำหน้าทอตตามองไปกีฬาสามารถแลเห็นห้อมค่ายหลังนั้นแล้ว

ป้อมค่ายหลังนี้ก่อกำแพงล้อมรอบ สภาพโอล่าโอลาร พอผ่านประตูป้อมเข้าไปก็เป็นตัวตึกหลังใหญ่ ได้ชายคามีประกาศติดอยู่ เกลื่อนกลาดท่ามกลางลมฝนกัดกร่อน อักษรบนประกาศบ้างแห่งจึงเลอะเลื่อนไป

ภายในตัวตึกปราศจากการตอบแต่งใดๆ หากแต่จัดวางเรียงรายlongশพใหม่เอี่ยมสิบกว่าโหล คล้ายกับรอไว้บรรจุคนตายก็มีปาน

ขณะที่อากาศหนาหนาวเหน็บทารุณ ภายในตัวตึกก็ไม่จุดโคมไฟ แต่ทว่าบุรุษชุดดำสองคนกลับใช้longশพแทนโต๊ะนั่งหันหน้ารำสุรา กัน

ข้างlongไม่มีไฟเปล่าอยู่สามใบ แต่ใบหน้าของผู้ดีมกินไม่มีแวงเมา-May คนทั้งสองเรือนร่างผอมซูบ ใบหน้าเย็นชากระด้าง มีลักษณะประพิมพ์ประพายคล้ายกัน แต่ล้วนนั่งลงบนปากคำมิสนใจ

บุรุษชุดดำทางซ้ายมือข้อมือขาวขาดเสmenข้อศอก แต่เสริมสร้างตาของสีดำมะเมื่อมน้ำหนักกว่าสิบชั่งติดอยู่กับข้อมือที่ขาด และเห็นมันตะกุยตาขอใส่longไม่จนเป็นรูใหญ่ โดยที่ความจริงมีเจตนาจะเทาเปลือกถ้วยส่องออก โดยที่เม็ดถ้วยภายในหาได้กระทบกระเทือนแม้แต่น้อย

บุรุษทางขวาเมื่อมีองคชาพยพครอบสมญรรณ เพียงแต่ทุกครั้งที่รำสุราเข้าไปก็ต้องย่อเอวส่งเสียงกระแอมไอ๊ตลอดเวลา แต่มันยังคงรำตื้มถ้วยแล้วถ้วยเล่ารากับว่ายินยอมใจจนขาดใจ โดยมิอาจไม่ดีมสุรา

นอกตัวตึก มีระเบียงทางยาวทอดตรงถึงห้องโถงใหญ่แห่งหนึ่งภายในห้องโถงมีเตาผิงจุดไฟช่วงโซติ จัดโต๊ะสุราถึงแปดโต๊ะ ทุกโต๊ะสุราเรียงรายอาหารโอบฉะ แต่ทว่ามีผู้รับประทานเพียงเจ็ดคน

บุคคลทั้งเจ็ดมิได้ร่วมรับประทานในโต๊ะเดียวกัน หากแต่จับจองคันละหนึ่งโต๊ะ คล้ายดังมิยօมลดตัวถ่องตนลงดีมกินร่วมกัน

ทั้งเจ็ดมีอายุไม่เกินสามสิบปี แต่ท่วงท่าล้วนเชิงเที่ยมทระง มีทั้ง

บุรุษสตรีบรรพชิตมราวาส บ้างสะพายกระป๋องบนบ่า บ้างห้อยถุงย่ามที่หัวง้อ เอว ประกายสายตาล้วนเจิดจ้าแจ่มใส แสดงว่าเป็นผู้ทรงฝีมือรุ่นเยาว์ในบูร์มิล็อม ทั้งหมดคล้ายรู้จักแต่ก็คล้ายห่างเหิน เพียงมิตรรับมาชุมนุมด้วยสาเหตุใด?

จากห้องโถงใหญ่ก็เป็นระเบียงตึกทอดคดเคี้ยวมาถึงตึกใหญ่หลังหนึ่ง ภายในเงียบสงบได้รู้สึกเสียง แต่เมื่อเข้าไปจะพบว่าโผลนอยู่สามคนหนึ่ง มีใบหน้าเหลืองซีดนอนอยู่บนเตียงคล้ายดังป่วยไข้มาเน็นนาน อีกหนึ่งยิ่กเหมือนօอา ฝ่ามือขาวสะอาดปานหยกบริสุทธิ์ แม้จะชราภาพแต่ก็ยังมีเววอันคมคาย

ยังมีอีกผู้หนึ่งเรือนร่างสูงตระหง่าน หนวดเคราชี้ชันปานเส้นลวดดวงตาโปนโตกปานกระดิ่ง แม้ยามหน้าเย็นยังเผยทรวงอกเปล่าเปลือย

ชายชาตราทั้งสามนั่งล้อมเตียงนอน บนโต๊ะข้างเดียวมีผ้าห่มกองหนึ่งยังมีสายรัดเอวมีสีสันแตกต่างกันหลายสีบานเส้น

ในยามนี้ชายชราร่างตระหง่านกำลังถือสายรัดเอวออกจากกัน ภายในสายทุกๆ เส้น ล้วนแต่มีมวนกระดาษเล็กๆ ชายชราผู้องอาจมีอหนึ่งถือฟูกัน มือหนึ่งคลี่ก้างมวนกระดาษคัดลอกอักษรลงบนผืนแพรใบใหญ่ มิตรรับว่าขึ้นด้วยน้ำอันใด?

ชายชาตราทั้งสามล้วนมีใบหน้าหมกมุนเคร่งเครียดขมวดคิ้วนิ่วหน้าชี้ว้มือข้าวเดือดให้หลัง ชายชราผู้องอาจจึงถอนหายใจยาวๆ กล่าวว่า “พวกเราจะเลือดเนื้อ ทุ่มเทกำลังพยายามร้อยคน สุดท้ายสามารถสืบเสาะเพียงเท่านี้...”

ชายชราหน้าเหลืองซีดหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า “ผลรับเช่นนี้นับว่ามันด้อยแล้ว เพียงหวังว่าเจิดผู้ทรงฝีมือที่กระเดื่องนามสุดยอดในบูร์มิล็อม มาชุมนุมในห้องโถงขณะนี้ สามารถสามัคคีร่วมกำลังเท่านั้น”

ยามนั้นอาชาทั้งสองตัวมาถึงหน้าป้อมค่าย บุรุษชุดเหลืองพลิ้วไก่ลงจากหลังม้า โอบอุ้มซากศพบนม้าตัวที่สอง สาวเท้าก้าวเข้าป้อมค่าย

ฝีเท้าก้าวย่างเห็นออยหน่ายและเนินนาบเสมือนตั้งปราศจากเรี่ยวแรงเดินเหิน แต่มือที่โอบอุ้มชา กศพหาได้สูญเสียกำลังแม้แต่น้อย บุรุษชุดเหลืองดูเผินๆ คล้ายซ้อมซ่อ ลำเค็ญ แต่พ่องจากหลังม้าก็หายแสงใจอาชาพ่วงพีทั้งสองตัวไม่ อุปมาแม้อชาหั้งสองเตลิดหนีไปก็มินำพา

บุรุษชุดเหลืองพอมานถึงชายคาหนาตึกแรกจึงเอื้อมมือเลิกหมากที่ สามใส่เปิดเผยแพร่คอมหนาอันแท้จริง และเห็นเป็นบุรุษหนุ่มคิวเรียวงามตา สูกใส มุมปากแม้มายามปรกติกมีรอยยิ้มสักสามส่วน แห่งแวงมีอนثار ทุกเรื่องราว แต่ก็ทำให้ผู้คนนิยมชมชอบยิ่งนัก

ที่หว่างเอวสะพายกระเบี้ยราเล่มหนึ่ง ทำให้ผู้คนรู้สึกหวานหัวดหวานครั้ม เกรง แต่ทว่าผักกระเบี้ยเก่าคร่าคร่า ดังนั้นแม่กระเบี้ยจะเป็นศัตรูของผู้คน แต่เมื่อสะพายบนตัวบุรุษหนุ่ม กลับมีรู้สึกน่าพรั้นพรึงแต่อย่างใด

ประกาศที่ชายคาตึกล้วนแต่เป็นใบบอกมีร่างวัลนำจับผู้คน ใบประกาศบ่งบอกสมญาความเป็นมา พฤติการณ์ของชนชาวนักสู้ และจำนวนเงินรางวัล ทุกนามล้วนแต่เป็นจอมอสูรก่อคดีร้ายแรง ส่วนผู้ลงนามกำกับแทนที่จะเป็นเจ้ากรมเมือง กลับเป็นยิ่งจีเป้าจุ้ยิน (ประมุขป้อมพิทักษ์ธรรม)

ประมุขป้อมพิทักษ์ธรรมผู้นี้ “ไม่เสียดายต่อการสละเงินรางวัล อันมากหมายมหาศาล คร่ากุมอสูรร้ายในยุทธจักร นับว่ามีเสียที่ที่ถูกยกย่องเป็น “พิทักษ์ธรรม”

บุรุษหนุ่มซ้อมซ่อ ก้าวเดินอยู่บนใบประกาศที่เก่า คร่าคร่าที่สุด ซึ่งเขียนตัวอักษรไว้ว่า

“เห็นชิวหัว อายุสามสิบเจ็ดปี ฝีกฝีมือจากคงทั้ง ถนนใช้เสสู่ ในถุ่ย่ามมีตะปุ่มระนนเจ็ดสิบสามตัว อันเป็นหนึ่งในสิบเก้าอาชญาลับในบู๊ล้ม มันผู้นี้มีเพียงแต่เบี่ยมเล่ห์เพทุบาย ยังมักมกรากะ ปล้นทรัพย์สิน ทั้งข่มขืน ในรอบเจ็ดปี ทุกเดือนต้องก่อคดีมาตกรรมไม่น้อยกว่าหนึ่งครั้ง หากมีผู้คร่ากุมได้มิว่าจับเป็นหรือตายจะตอบแทนด้วยเงินรางวัลห้า

ร้อยคำลี๊ง

ประมุขป้อมพิทักษ์ธรรม'

บุรุษหนุ่มซ้อมซื่อยืนเมื่อปลดประกาศใบนั้นลงมา สาวเท้าก้าวเข้าตัวตึกในบัดดล

บุรุษผู้นี้คือล้ายดังเคยเริ่งรุดมหาลายครั้ง บุรุษชุดดำทั้งสองคนที่อยู่ภายใต้ไฟแหลมเหล่านั้นฝ่ายตรงข้ามก้าวตรงเข้ามา ต้องหันมาสบตาภัน พุดลูกขี้นต้อนรับ

บุรุษหนุ่มชุดซ้อมซึ่งวางแผนบนพื้นดิน บิดเอวเล็กน้อยแล้วแบนเมื่อออกหอรับเงินรางวัล บุรุษชุดดำแขนเดี่ยวใช้ตาขอยกพลิกชาติพันธุ์ เผื่องพิศอยู่เล็กน้อย สายตาอันเย็นยะเยี้ยบปราภูภูวน้ำเป็นมิตร หนีบชาติพันธุ์ไว้ที่ซอกแขน วิงตะบึงจากไปอย่างรวดเร็ว

ส่วนบุรุษชุดคำอีกผู้หนึ่งเทศสุราลงในจอกเปลี่ยนส่งมา บุรุษหนุ่มชุดซ้อมช่อรับมาดีมีรวดเดียวหมดสิ้น จบจนบัดนี้ทั้งสามต่างไม่เอื่อนเอียวาจา คล้ายดั่งกับเป็นไปยกมีปาน

บุรุษชุดดำแขนเดี่ยวเร่งรุดมาถึงตึกใหญ่หลังสุด ชายชาวผู้องอาจประจำบ้านมากับผลักประตูอองมา พอแลเห็นมัน จึงกล่าวอย่างยิ่มเย้มว่า “เป็นผู้ใด?”

บุรุษชุดดำแขนเดี่ยวเหวี่ยงซากศพลงบนพื้นดิน ชายชาวผู้องอาจ ก้มลงตรวจสอบใบหน้า ปรากฏแวงวบติดลิ้นโผล่ ร้องโผล่งว่า “เป็นไหนชิวอัง”

ชาຍชรา ร่างทรงหง่านพอดียินสัมเสียง รีบพลิ้วร่างออกมาก
ร้องว่า “ชาชิวลัง (ค่ำสามหัตถ์) ไหนชิวลังถูกกำจัดไปแล้ว? นับว่า
ฟ้ามีกิพยเนตรอย่างแท้จริง เป็นผู้เดลงมือ?”

ບຸຮູ້ອຸ່ນດຳແນນເດືອນກລ່າວຕອບວ່າ “ມນູ້ໝົງ”

“ເລົາສູ່ທຽບດີວ່າມນຸ່ຍົງ ຍ່ອມມີອາຈເປັນມຸສຶກ ສູນຂີ ທີ່ວ່າມີອາຈ
ກລ່າວວາຈາເກີນຄຳເດືອຍ?”

รา杰มิทันจบลง บุรุษชุดดำแขนเดี่ยวพลันกวัดแก่งตาข้อตะกยู่ใส่ พลังลมแหวกฝ่าอากาศอย่างเกรี้ยวกราด สภากะสูโฉมรวดเร็วว่องไว พลังเย็นยะเยียบกระเจ้ายิ่ส์ ทั้งๆ ที่ต้าขอมิทันจูโฉมบรรลุถึง

ชายชาวร่างตระหง่านรีบตีลังกาหลบเลี้ยง มันแม่มีร่างกายสูงใหญ่ แต่ท่าร่างกลับปราดเปรียวยิ่งนัก พลางดาวด้ว “ท่านลงมืออีกแล้ว เล่าัญหาภารมิใช่หลบหลีกอย่างว่องไว ไยกิใช่เสียชีวิตไป?”

พลันได้ยินชายชาวหน้าเหลืองซึ่ดความจากภายในห้องว่า “ชาตี้ (น้องที่สาม) ท่านก็ทราบอุปนิสัยใจคอของแหนชา กลับไปด่าว่ามัน ด้วย”

“ผู้น้องเพียงล้อเล่นและถามดูเท่านั้น”

ชายชาวผู้องอาจพลันกล่าวสอดขึ้น “มิต้องถามໄก่หรอก ท่านดู สภาพการตายของไหนชิวข้างกีสมควรทราบว่า ผู้ปลิดชีวิตมันเป็นบุรุษ หนุ่มประหลาดนั้นอีก”

ชายชาวหน้าเหลืองซึ่ดสาวเท้าก้าวอกมา กล่าวอย่างพิศวง “ผู้ใด?”

“บุรุษหนุ่มประหลาดผู้นี้มิทราบชื่อเช่น แล้วไม่เคยมีผู้พบเห็นมัน ท่องเที่ยวในยุทธจักร ยิ่งไม่อาจหยั่งชึ้งถึงความสูงล้ำต่าด้วยในพลังฝีมือ แต่ในรอบสองเดือนที่ผ่านมากกลับส่งชาศพมาเจ็ดชา กบุคคลทั้งเจ็ด ล้วนแต่มีประการนำจับนานนานไป และมีมือสูงส่ง เปี่ยมเลือดอุบายนันชัวชา มิทราบว่าบุรุษหนุ่มนี้ใช่วิชาได้สังหารพigmันได้”

“มันเมื่อเร่งรุดมารับรางวัลถึงเจ็ดครั้ง พวกท่านไอนมีล่วงรู้ความ เป็นมาของมัน?”

“ทุกครั้งที่บุรุษหนุ่มประหลาดเดินทางมารับรางวัลนำจับ มิเคย กล่าวด้วยว่าเจ้าเกินสิบคำเลย”

“วันนี้ท่านไอนทราบว่ามันเป็นผู้ลงมือ?”

“บุคคลที่ถูกมันสังหารบนใบหน้าจะมีรอยยิ้มอันพิสดาร ผู้น้องเคย ตรวจตราพิสูจน์ดู ยังไม่ทราบว่ามันลงมือด้วยวิชาใด”

บุรุษชุดดำแขนเดียวซึ่งถูกเรียกหารว่า “แนวชา” พลันยืนมืออุกกล่าวว่า “ห้าร้อยต่ำลีง”

ชายชาวร่างตระหง่านอดกล่าวมิได้ “เงินทองมีใช่ของท่าน ท่านรักอนันไปไง?”

แนวชาถูลีงตาเข้าใส่ ชายราหน้าเหลืองซึ่ดคล้ายดั้งจมอยู่ใน gwangk'cr'n kicid เนินนาจึงกล่าว “บุรุษหนุ่มประหลาดผู้นี้ ย่อมมีความเป็นมาอันลึกลับ เรื่องราวในวันนี้ต้องให้มันเข้าร่วมด้วย...แนวชา ท่านเชื้อเชิญมันไปในห้องโถงก่อน...ยี่ดี (น้องที่สอง) มอบเงินรางวัลให้มันด้วย”

ชายราหผู้องอาจเข้าห้องไปนำเงินห้าร้อยต่ำลีงออกมา แนวชารับแล้วก้าวจากไปโดยมิกล่าวว่าจากอีก ชายชาวร่างตระหง่านกล่าวว่า “ป่าวทาสที่ดูร้ายกว่าเจ้าของเช่นนี้ นับว่าหันอยครั้งจะพบพาณ”

ชายราหน้าซึ่ดเหลืองกล่าวอย่างจริงจังว่า “อาทัยพลังฝีมือของแนวชา หากมิใช่คำนึงถึงความสัมพันธ์ของบิดามันที่ผูกพันกับเล่าัญ ให้แน่เลยยินยอมอยู่ในสถานที่นี้ ชาติโคนแห่งมันเป็นข้าทาสเล่า?”

บุรุษหนุ่มซ้อมซ่อ กับบุรุษชุดดำจวนบัดนี้ยังคงร้าดีมสุราโดยมีเอื่อนเอี่ยวจากแม้แต่ประโยชน์เดียว บุรุษชุดดำทุกคราที่ดีมก์กระแอมໄอ โดยมิหยุดยั้ง บุรุษหนุ่มซ้อมซ่อในนามดีมสุรยังหมดจดกว่า ชั่วพริบตา ข้างlongศpkกเพิ่มไปเปล่าอีกใบหนึ่ง

แนวชาเมื่อหนึ่งนำเงินรางวัล และใช้ตาขอเกี่ยวชาศพมุ่งตรงเข้ามา เหวี่ยงเงินอยู่บนโลงใบหนึ่งพลางเบิดฝาโลงขึ้น ตะข้อเหล็กตัวดูบหนึ่ง ชาศพถูกผลักเข้าไปในโลงศพ จากนั้นมันนั่งทับอยู่เบื้องบนดีมสุร ต่อไป

บุรุษหนุ่มซ้อมซ่อพอดีมสุราอีกสามจอกก์หยิบเงินรางวัลห้าร้อย ต่ำลีง ผุดลูกขึ้นหันกายหมายจากไป

คาดมิถึงแนวชาถลั่นร่างเข้าสกัดขวางหน้าเอาไว้ บุรุษหนุ่มซ้อมซ่อ

ขมวดคิ้วเล็กน้อย คล้ายดังถามว่า “เพาะเหตุใด?”

ແນชาມใจไม่เอ้อนเอี่ยวຈາແລ້ວ ກລ່າວວ່າ “ເປົ້າສູ່ (ປະມຸນປ້ອມ) ຂອເສີ່ງໄປໃນຫ້ອງໂຄງ”

ບຸຮູ່ທຸນໆຂອມຊ່ອກລ່າວໃນພັບພັນວ່າ “ມີກລ້າ”

ແນຈະຮດມວາຈາຄື່ງແປດຕໍ່ ສູ່ສຶກວ່າກ່າວລ່າມາກເກີນໄປ ຈຶ່ງມີເອື່ອນເອົ່ຍ
ອີກ ຍັງຄົງຢືນຫຍັດຂັດຂວາງໂດຍມີຍອມຫີກເລື່ອງ

ບຸຮູ່ທຸນໆຂອມຊ່ອກກ້າວເຫັນມາທາງໜ້າຍມື້ອີ ແນຈາກີເຄລື່ອນກາຍມາກາງ
ໜ້າຍໜຶ່ງກ້າວ ພອນບຸຮູ່ທຸນໆເປີ່ງຮ່າງມາທາງໜ້າຍມື້ອີ ມັນກີກ້າວຕາມຕິດເຊັ່ນກັນ

ແລ້ວເຫັນບຸຮູ່ທຸນໆຂອມຊ່ອກຫົວໜ່ວຍເບາງ ເວືອນຮ່າງມີທຽບວ່າເຄລື່ອນໄຫວ
ອຍ່າງໄຣ ພັນໂຍກຍ້າຍຕໍ່ແໜ່ງມາຄື່ງດ້ານຫັ້ງຂອງຝ່າຍຕຽນຂ້າມ ຮອຈນ
ແນຈາມມຸນຄວ້າງຝຸ່ງຕາມ ບຸຮູ່ທຸນໆກີ່ພລືວປຣາດມາຄື່ງໝາຍຄາຕົວຕົກແລ້ວ

ແນຈາກຮັບຕື່ວ່າແນ່ໄລເລັກມີທັນທ່ວງທີ ພັນສະບັດຕາຂອ້ເຫຼືກຕະກູ່
ໄສຕີຮະຂອງມັນເອງປານສາຍຟ້າແລບຸ່ງ ບຸຮູ່ທຸນໆຂອມຊ່ອກມີປະກາຍຕາ
ແຕກຕົ່ນຕະຫຼາກຮັບຝຸ່ງກາຍເຂົ້າມາ ຮ່າງມີທັນບຣລຸດູ້ງ ພັນຝ່າມມື້ອກຮະແສ
ໜຶ່ງກີກະແກກເຂົາໄສກ່ອນ

ບຸຮູ່ແຂນເດີຍວັນແນຈາງສູ່ສຶກຕາຂອ້ເຫຼືກເບີນເບື່ອງພລາດເປົ້າໝາຍ ແຕ່
ຍັງກັດລົງບນປ່າໜ້າຈົນເປັນບາດແພລທາງຍາວ ແພລືກຈົນແລ້ວເຫັນກະຮູກ
ສື່ຂາວໂພລນ

ບຸຮູ່ທຸນໆຂອມຊ່ອກທັ້ງຕະຫຼາກທັ້ງຄລາງແຄລົງ ກລ່າວວ່າ “ທ່ານຄິດທຳ
ອຍ່າງໄຣ”

ບາດແພລບນປ່າຂອງແນຈາມໂລທີ່ໄລຮົວເປັນເສັ້ນສາຍ ແຕ່ກວ່າສື່ນ້າ
ຍັງເປັນປຽກຕີ ແມ່ກະຮັບັກສົ່ງສົ່ງມີມາດມຸ່ນ ເພີ່ງກລ່າວອຍ່າງເຢັ້ນຫາວ່າ “ທ່ານ
ໄປ ເຮົາດຍ”

ບຸຮູ່ທຸນໆຂອມຊ່ອງງັນໄປງູບໜຶ່ງ ແລ້ວຈຶ່ງສັ້ນຕີຮະກອດຄອນໃຈ
ກລ່າວວ່າ “ຂ້າພເຈົ້າໄປ ທ່ານກີ່ໄມ່ຕາຍ”

ແນຈາກລ່າວວ່າ “ຕາມເຮົາມາ” ກລ່າວຈົບທັນກາຍ ນຳພາບຸຮູ່ທຸນໆມາ

ถึงห้องโถงใหญ่ แล้วจึงกล่าวว่า “เชิญนั่ง” โดยมีเหลือบแลผู้คนในห้องโถงแม้มแต่แวงเดียว ก็สะบัดหน้าจากไปทันที

บุรุษหนุ่มซ้อมซื่อฟื้นหัวร่ออย่างอับจนปัญญา สาวเท้าก้าวไปที่โต๊ะสุราตัวแรกอย่างเช่นช้า

เจ้าของโต๊ะแรกเป็นหลวงจีนอายุประมาณสามสิบปี ครองจีวร ชุดเขียวใบหน้าเคร่งขรึมสำรวม นั่งตระหง่าน ยืดออกสองมือวางอยู่บนหัวเข่า เสมือนดังมีได้เคลื่อนไหวແแมตต้น้อย สายตามาตรแม่นพุ่งตรงไปเบื้องหน้า แต่พอเมื่อผู้คนนั่งร่วมโต๊ะประดุจกับไม่เห็นก็มีปาน

บุรุษหนุ่มซ้อมซื่อหัวร่อให้กับมัน แต่ฝ่ายตรงข้ามยังมิแยกแสตนใจ จึงเอื้อมมือหยิบป้านสุรา หลวงจีนร่างกำยำพลันส่งเสียงอันทุ้มหนักกว่า “หากคิดดีมสุรา ขออย่าได้นั่งร่วมโต๊ะ”

บุรุษหนุ่มซ้อมซื่ออยุ่นงงเล็กน้อย ใบหน้าจึงปรากฏรอยยิ้มขึ้นอีกกล่าวว่า “ถูกแล้ว” พลางวางป้านสุราลง หันกายมาทางโต๊ะอีกด้วยหนึ่ง

เจ้าของโต๊ะตัวที่สองเป็นบุรุษหนุ่มคมคาย สวมใส่อาภรณ์แพร ทรงค่า มันมีรอยไฟฝ่ายตรงข้ามนั่งลง พลันกล่าวอย่างเย็นชาว่า “ข้าพเจ้าไม่นิยมผู้ชายมาก”

บุรุษหนุ่มซ้อมซื่ออุทานดังอ้อ มิพ'râพ'ไรเช่นกัน ก้าวย่างมากถึงโต๊ะที่สาม และเห็นผู้นั่งอยู่เป็นครุณีโสภานางหนึ่ง นางเหลือบแลเห็นฝ่ายตรงข้าม ถึงกับเขมั่นมองอย่างเย็นชา ขมวดคิ้วอันเรียวงามจนหมกมุน

กิริยาเช่นนี้ทำให้บุรุษหนุ่มซ้อมซื่อรีบก้าวจากไป มาถึงโต๊ะตัวที่สี่ นักพรตผู้ชายคำดลำ เรือนร่างผอมซูบที่โต๊ะที่สี่พลันผุดลุกขึ้น ถ่มเสมหะลงบนอาหารทุกจานแล้วจึงทรุดกายลงล่องอย่างเฉื่อยเฉยก

บุรุษหนุ่มซ้อมซื่อหัวร่อเบาๆ รีบก้าวย่างมาทางโต๊ะตัวที่ห้า และเห็นสตรีผมเหลืองยุ่งส่าย ทั้งอวนคุ้หั้งอับลักษณ์ ข้างแก้มยังมีเนื้องอก กำลังก้มหน้ารับประทานอย่างมูมาม จนอาหารเบื้องหน้าหมดไปแปดเก้าส่วน สภาพดังกล่าวทำให้บุรุษหนุ่มซ้อมซื่อลงบนขมวดคิ้วเข้าหากัน

ขณะลังเลพลันแ渭่เสียงหนึ่งกระบกโสตว่า “สหายนิยมสุรา เชิญมาทางนี้”

บุรุษหนุ่มซ้อมซ่อกราดตาไปทางตันเสียง เห็นเป็นขอทานตาเดียว SVM ใส่เสื้อผ้าปูปะ ใบหน้ามีรอยฝิดชา กำลังแย้มยิมให้กับบุรุษหนุ่ม ทั้งๆ ที่อยู่ห่างกันระยะหนึ่ง นาสิกยังสุดได้กลิ่นเหม็นคลุ้งจากร่างของมัน แต่บุรุษหนุ่มซ้อมซ่ออย่างสาวเท้าเข้าหา ทรงกายนั่งลง

ขอทานหน้าฝิดชากล่าวอึกว่า “เราคิดจะเชิญรำสุราให้สมใจ น่าเสียดายที่ป้านสุราโตีนไม่มีสุราแล้ว มีแต่ใช้กับแก้มมแทนเหล้าแสดง ความนับถือเท่านั้น” พลางใช้ตะเกียบคืนเนื้อชืนหนึ่ง ข้าปากที่มีพันเหลือง น่าสะอดิสเสียงเปลมเข้าปาก แล้วจึงส่งให้กับฝ่ายตรงข้าม แต่ท่าว่า บุรุษหนุ่มซ้อมซ่อ ก็รับมากลืนกินทั้งเนื้อหนัง ดูท่าอย่าไว้แต่เป็นเนื้อที่ ส่งจากผู้อื่น แม้กระทั่งพ่อนอกมาจากปากสุนัข ยังคงรับประทานได้เช่นกัน

บุรุษกรรจ์หน้าม่วงร่างสูงตระหง่านที่นั่งอยู่ทางใต้ตัวที่เจ็ด และเห็นท่วงท่าที่มีионаทรทุกเรื่องราวของบุรุษหนุ่มผู้นี้ ทำให้บังเกิดความสนใจ จนลีมเลือนดื่มสุราที่ถืออยู่ในมือไป

ขณะนั้นการกรับใช้ของป้อมพิทักษ์ธรรมถือป้านสุรามาทางใต้ของ ขอทานหน้าฝิดชา กล่าวว่า “สุรามาซักซ้า ขอให้อภัยด้วย” พลางรินสุรา ลงบนจอกของทั้งสอง

บุรุษหนุ่มซ้อมซ่อ แย้มยิมเล็กน้อย ลังหยิบถุงบรรจุเงินหนึ่งร้อย ตำลึงถุงหนึ่ง ยัดเยียดไปในมือของทารกรับใช้ทันที

ทารกรับใช้ผู้นั้นงั้นตะลึงอยู่กับที่ กล่าวว่า “นี่...เพราะเหตุใด?”

บุรุษหนุ่มซ้อมซ่อหัวรือ พลางกล่าวว่า “เงินทองนี้มอบให้ท่านซื้อ รองเท้าสามใส่”

ชั่วชีวิตของทารกรับใช้เคยพบเห็นผู้มีน้ำใจกว้างมิน้อย แต่การ สมนาคุณอย่างล้นเหลือเช่นนี้ นับว่านาอกเหนือความคาดหมายของ ทารกรับใช้ยิ่งนัก หลังจากงั้นไปชั่วครู่จึงหันกายวิ่งจากไป

ขอทานหน้าฝิดชาตาเดียวชูถ้วยสุราในมือกล่าวว่า “สหายผู้ใจกว้าง

เราน้อมต้อนรับท่านจากหนึ่ง"

ทั้งสองพากันแหงนหน้าดีมสุราวดเดียวจนเหือดแห้ง ขอทานหน้าฝีดาษพลันลดส้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า "รามีเรื่องรีบด่วน จำเป็นต้องใช้สอยเงินทอง สหาย..."

บุรุษหนุ่มซ้อมซ่อมิรือให้กกล่าวจบกีลังหยิบเงินถุงสี่ร้อยต่ำลึง ผลักส่งไป กล่าวว่า "จำนวนอันน้อยนิด ขอพิท่านอย่าได้เกรงใจ"

เงินจำนวนห้าร้อยต่ำลึงนี้ได้มาด้วยความลำบากยากเย็น แต่ถูกผลัญไปอย่างง่ายดาย แม้กระทั้งคึ้กมิขมวดแม่แต่น้อย

ขอทานหน้าฝีดาษตาเดียวซูกเก็บเงินทองเอาไว้ ถอนหายใจกล่าวว่า "จำนวนเงินที่เราต้องใช้สอย ความจริงเป็นหกร้อยต่ำลึง..."

บุรุษหนุ่มซ้อมซ่อหัวรือเบาๆ ปลดหนังสัตว์ที่คลุมร่างลงมา กล่าวว่า "หนังสัตว์ผืนนี้แม่เก่าคร่าครัว แต่มีค่าอย่างน้อยสองร้อยต่ำลึง พิท่านรับไปเถอะ"

ขอทานหน้าฝีดาษตาเดียวรับหนังสัตว์ผืนนั้น พลิกอยู่ต่ำบหนึ่งแล้ว จึงกล่าวว่า "อีเม็ง ขันสัตว์แม่มิเลว แต่เก่าคร่าครัวเกินไป หากจำนำได้ ราคาน้ำสูงเพียงหนึ่งร้อยห้าสิบต่ำลึง ยังหักดอกเบี้ยก่อนอีกสิบห้าต่ำลึง อา...แต่เช่นนี้ก็เพียงพอแล้ว"

ฝ่ายตรงข้ามมิรู้จักมักคุ้นกับมัน แต่ลึกลับกระทำเช่นนี้ มันยังรู้สึกว่าไม่さま มิกล่าวคำขอบคุณแม้แต่น้อย

บุรุษครรจ์หน้าม่วงข้างโต๊ะเดือดดาลจนเลิกคิวสูงชัน แต่ทว่าบุรุษหนุ่มซ้อมซ่ออย่างมีนาضا เรือนร่างถูกห่อหุ้มด้วยอาการนิุ่ดหลีองอันเบาบาง ซึ่งก็ไม่มีรู้สึกหนาหานาเห็นแต่อย่างไร

ในยามนั้นเองสำเนียงอันแกร่งกร้าวกังวนดังจากประตูห้องโถงว่า "รบกวนทุกท่านให้รอคอยเนินนาน ขออภัยด้วย"

พร้อมกันนั้นชายชาวผู้องอาจได้สาวเท้าก้าวยาวๆ ตรงเข้ามา

ขอทานหน้าฝีดาษตาเดียวผุดลูกขึ้นกล่าวว่า "หากแม้นเป็นผู้อื่นยอม

ມີໄດ້ ແຕ່ເນື້ອເປັນຜູ້ອາວຸໂສ ພວກເຮົາແມ່ຮອຍຄອຍທີ່ປຶກມີເປັນໄວ”

ชาຍຫຣາຜູ້ອັງຈາກລ່າວຂອບຄຸນ ແລ້ວຈຶ່ງກວາດຕາມອົງໄປຮອບບົຣິເວັນ ກລ່າວວ່າ “ກາຮູມນຸ່ມໃນວັນນີ້ ມີເຖິງຫວັບໄດ້ຫື່ອຈາກວັດເທິຍນເລັ່ງຍີ່ ຕ້າວ ຍັງຈຶ່ອແທ່ງອາຮາມເຊື່ຍນຸ່ກວນ ຂ້ວ່າໜ້າເງັກນີ້ (ນັງຄຣາຢູ່ແທ່ງຂ້ວ່າໜ້າ) ລົ່ວເງັກຢູ່ ເງັກມິນ໌ຈຶ່ງເກີ່ມຂ້າວ່າ (ມີອກຮະບົບໜ້າຫຍກ) ຜື້ອເຍື່ອກຳຈົ່ວ ຂັ້ງໄຊ (ຜູ້ກໍລ້າຫຍຸ ຮາຊສີ່ຫຼົງ) ເຕີວາໂທງວາ ດາວ່ານີ້ຈູກວະ (ສຕຣີທັດຄົວວິເຕະຍ) ອາຍຫີ່ໂກວາ ເກີ່ມ້ອງ ຍັງອຸ້ຍ (ຜູ້ກໍຮັງຄຸນຮຽມ) ກິມປຸກທ່ວງ ທັ້ງເຈັດທ່ານເຮັ່ງຮຸດດິນທາງມາ ເລັ້ງຢູ່ ຮູ່ສຶກປລາບປລື່ມປົດຍິ່ງນັກ” ປະກາຍສາຍຕາພລັນເຫັນລື່ອບແລມາທາງບຸຮຸ່ງທຸ່ນໆ ຜ້ອມຂ່ອງ ກລ່າວສືບໄປວ່າ “ຍັງມີທ່ານນັກສູ່ຮຸ່ນເຍົາວ່າທ່ານນີ້ ມີນາມອັນສູງສ່ວ່າ ກະໄວ?”

ບຸຮຸ່ງທຸ່ນໆຜ້ອມຂ່ອງແຍ້ມຍື້ມພລາງກລ່າວວ່າ “ຜູ້ເຍົາວ່າແຊ່ໜີມນາມລັ້ງ”

“ອ້ອ ສໍາຫັນກັບພລັງຝີມີອັນສູງສ່ວ່າອື່ມເສີວເຊີນ (ຜູ້ກໍລ້າຫຍຸ ອາຍຸເຍົາວ່າແຊ່ໜີມ) ເລັ້ງໜັນຄື່ອມໄສນັກ”

ເຈັດນັກສູ່ວ້ຍຈກຮົງຜູ້ມີນາມເກຣິກໄກຣ ພອໄດ້ຍືນຫຍ່າຍຫຣາຜູ້ທຽງ ເກີ່ຣຕິກຸມທ່ານນີ້ຍົກຍ່ອງບຸຮຸ່ງທຸ່ນໆຜ້ອມຂ່ອງໜີມລັ້ງຄື່ງປານນີ້ ຈຶ່ງພາກັນ ເຫັນລື່ອບແລຈັບຈ້ອງ ປະກາຍສາຍຕາທອວເວວະແວງມີເຊື່ອຄື່ອ

ບນໄບໜ້າໜີມລັ້ງແມ່ປຣາສຈາກແວວລຳພອງ ແຕ່ຂະນະອູ່ຮ່ວມກັນ ເຈັດນັກສູ່ນາມກະຮ່າຍເດືອງ ກີ້ກາມມີທ່ວງທ່າລະອາຍຄ່ອມຕນ ເພີ່ງແຕ່ຫວັ່ວອເບາງ ແລ້ວທຸ່ນປາກຈຸນແນບແນ່ນ

ນັງຄຣາຢູ່ແທ່ງຂ້ວ່າໜ້າພລັນກລ່າວຂຶ້ນວ່າ “ທ່ານຜູ້ມີອາວຸໂສເຮົາກຫາພວກ ເຮົາມາ ມີກາບວ່າມີຄຳແນະໜໍາປະກາໄດ?”

ชาຍຫຣາຜູ້ອັງຈາກລ່າວວ່າ “ເລ່າງໃນວັນນີ້ທີ່ເຊື່ອເຫື່ອງທຸກທ່ານມາ ເນື່ອງຈາກມີເຮື່ອງຮາວສຳຄັນຂອງຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພວກທ່ານ ຜື້ນຮ່າຍ ລະເຂີຍດອງເວື່ອງນີ້ ຖຸກທ່ານອາຈທຽບມາແລ້ວ ແຕ່ເຫື່ອຄວາມເຂົ້າໄຈແຈ່ມແຈ້ງ ຈຶ່ງມີອາຈາໄມ່ກົບທວນອຶກຮັ້ງທີ່ນີ້” ພຸດອູ່ເລັກນ້ອຍຈຶ່ງກ່າວເສີຍກັງວານວ່າ “ຕາມຄຳໂຈ່ຈັນເລ້າຂານຂອງບຣັພໜນບຸລິມຮຸ່ນກ່ອນ ຍຸທຮັຈກຮຸ່ງທຸກໆ ຮະຍະ

สิบสามปีจะเกิดภัยพิบัติครั้งหนึ่ง และเมื่อเก้าปีก่อนก็เป็นกำหนดดุรุ่งราษฎร์ ของบูรุลีมครั้งกระโน้น ชั่วเวลาสั้นๆ เพียงสามเดือนก็ปรากฏค่าys สำนักใหม่ก่อตั้งขึ้นถึงสิบหกสำนัก

“ทุกๆ เดือนโดยเฉลี่ยแล้วจะมีการต่อสู้ของนักสู้กล้าหาญสิบสี่ครั้ง เกิดการณ์ของเลือดหนึ่งร้อยแปดสิบครั้ง ทุกๆ วันโดยเฉลี่ยแล้วจะมีชนชาติบูรุลีมเสียชีวิตสิบเอ็ดราย ในจำนวนนี้ไม่นับผู้ที่ยังปราศจากชื่อเสียง เกียรติภูมิ

“สภาพการณ์อันปั่นป่วนชุลมุนของบูรุลีมเมื่อครานี้ สามารถนับได้ว่าสะท้านแผ่นดินจนแทบคล่มทลาย แต่พอถึงปีกalan นั้น สถานการณ์ก็ยังวุ่นราวยอด wen เป็นทวีคูณ”

ชายชาวผู้มองอาคล้ายดังทบทวนนึกถึงอุบัติการณ์อันสยองขวัญ เมื่อกาลก่อน ประกายตาอันกระจ่างจึงแปรเปลี่ยนเป็นหมองมัว ชั่วครู่ให้หลังกล่าวสืบไปว่า “ทั้งนี้พระหลังจากคืนสารทดงซิว (ไห้วพระจันทร์) ยุทธจักรก์แพร่สะบัดข่าวคราวอันสะเทือนวิญญาณผู้คนว่า บ้อเต็กปือก้า (ตำราไร้เทียมทาน) ซึ่ง Jarvis กิวิชาสูงสุดเจ็ดสิบสององค์ของบ้อเต็กชั่วเสียง (หลวงจีนไร้เทียมทาน) อันเป็นปรมารย์แห่งยุคเมื่อร้อยปีก่อนนั้น ได้ซุกซ่อนอยู่บนยอดเขาชั่วงังหง (ยอดเขากะเรียนวน) ที่บรรพตอ่วงชั่ว

“ข่าวคราวเรื่องนี้มิทราบว่าแพร่สะบัดจากสารทศิลป์ แต่เนื่องจากตำราไร้เทียมทานเป็นที่ดึงดูด กระตุนความละโมบให้กับผู้คน ดังนั้นชนชาวบูรุลีมต่างเชื่อถือโดยมิเคลื่อนแคลง พอทราบเรื่องก็สลัดทิ้งภารกิจ ทุกสรรพสิ่ง พากันมุ่งหน้าเดินทางทันที

“ตามคำรำลีอ บนทางหลวงที่ทอดสู่อ่วงชั่ว ทุกๆ วันจะมีพาหนะที่ถูกเร่งเร้าจันขาดใจตายเกลื่อนกadal ดอยู่ตามรายทางมิต่ำกว่าร้อยตัว เหล่านักสู้กล้าที่กำลังเร่งรุด พอทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีจุดมุ่งหมายตรงกัน จะซักอาวุธประหัตประหารเพื่อกำจัดศัตรูช่วงชิงตำราไร้เทียมทานไป ที่นำสะทกสะท้อนคือบรรดาอุบากอบาสิกาที่มุ่งไปนมัสการพุทธองค์

พลอยประสบเคราะห์กรรมอย่างอนาคต”

กล่าวถึงตอนนี้บุรุษครรจ์หน้าม่วงฉายาผู้กล้าหาญราชสีห์ และสาวอัปลักษณ์ฉายาสตรีหัตถ์วิเศษ ต่างมีใบหน้าหม่นหมองรันทด มีแต่นักพรตผิวดำสมญาตัวตนหังจื๊อ และขอทานตาเดียวกิมปุกห่วงยังมีสีหน้าเป็นปกติตั้งเดิม

ชายชราผู้องอาจถอนหายใจยาวๆ กล่าวอีกว่า “เวลานั้นเป็นปลายเดือนสิงหาคม ที่มีแต่การหน้าอย่างรุนแรง หมู่นักสู้ผู้กล้าเพราะต้องการเร่งรุดไปถึงอ่างซักก่อน มาตรแม่นพบเห็นชาติศพของสายน้ำมิตรอญข้างทาง ก็มีมือผู้โดยอ陌ลงจากหลังม้าจัดการกลบผ้าง

“ภัยหลังเล่าสืบทราบว่า บรรดาชนชาวบูลิมที่เสียชีวิตในระหว่างทางมีถึงหนึ่งร้อยเก้าสิบเศษ ในจำนวนนี้มีสามคนที่เป็นประมุขสำนักหนึ่ง ในสถานการณ์เช่นนี้ ได้ก่อเกิดผู้กล้าหาญอันยิ่งใหญ่ ยินยอมสละเวลาที่ทรงค่า กลบผ้างชาติศพทุกชาติโดยถ้วนทั่ว”

บุรุษหนุ่มหล่อเหลาดูมีมายามือกระเบื้องหน้ายกคื่อเยียกงอกกล่าวสดดูขึ้นว่า “ผู้กล้าหาญท่านนี้ คาดว่าคงเป็นบุรุษแก้แคชุด (วีรบุรุษใจธรรม) ฉ้าเงิกวนกระมัง?”

“ถูกแล้ว ฉันเสียใจที่มีความรอบรู้กว้างขวางนัก”

มือกระเบื้องหน้ายกมีสีหน้าภาคภูมิลำพองกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารับทราบจากชื้อแป่ป่า ท่านผู้กล้าหาญเช่นท่านนี้ มีน้ำใจโอบอืออาไว ความประพฤติเที่ยงธรรม ชนชาวบูลิมต่างให้ความเคารพเลื่อมใส น่าเสียดายที่พลอยประสบเคราะห์กรรมบนย่างซักเช่นกัน

“มิหนำซ้ำสภาพการตายของท่านก็สลดอย่างยิ่งนัก ใบหน้าถูกอาวุธลับอันดำมหิดลเทียนหุ้นโงหวยมี (นุ่นเมฆฟ้าห้าแพร่พราย) ทำร้ายเน่าเปื่อย ศีรษะพองโตจนจดจำเค้าหน้าไม่ได้ นับว่าเทพยดาไม่คุ้มครองผู้ถืออัมมะอย่างแท้จริง”

ชายชราผู้องอาจมีใบหน้าเคร่งชรีมคล้อยตามชั่วครู่จึงเล่าอีกว่า

“คราครั้งนี้ ผู้ที่ตลาดเคลียวยอยู่บ้าง สำนึกทราบว่าอัคัยกำลังเพียงลำพัง มิอาจยึดครองตำแหน่งได้ จึงเลิกภารมีสูงเกี่ยว แต่กลับถูกศิษย์ร่วมสำนักหรือสายคุณเคย ขักชวนเข้าสู่รสมุกранน์ และบรรดาผู้กลอกกลังก็ล้อมรวมกำลังเป็นหมู่หมวดขึ้น

“สำหรับเจตนาที่ประทานไคร่ครอบครองตำแหน่งไว้เที่ยมทาน สามารถแบ่งแยกได้ว่า ฝ่ายหนึ่งเป็นธรรมหมายช่วงชิงใช้เสริมสร้างบำรุง มีอิทธิพลนั่งเป็นหัวหน้าที่คิดคุ้มครองตำแหน่งให้ตากเป็นของคนโสดชั่ว

“ดังนั้นในระยะเวลาสามวัน ยอดเขากระเรียนวนกชุมนุมผู้ทรงฝีมือเกือบสองร้อยคน ล้วนแต่เป็นยอดคนแห่งยุค ส่วนผู้ที่ต่ำต้อยด้อยนามต่างเสียชีวิตไปก่อนแล้ว

“ขบวนผู้คนกลุ่มนี้มาจากสารทิศทางต่างๆ มีทั้งเจ้าสำนักของค่าย มาตรฐานทั้งเจี้ดแห่ง จอมอสูรที่เร้นกายพำนัก หรือผู้กล้าซึ่งเบื้องหน้าย ในโลเกีย์วิสัยปะปนด้วย ผู้ทรงฝีมือทั้งสองร้อยคนแบ่งเป็นยี่สิบเจ็ดหน่วย เปิดจาก การล้างผลลัพธ์ติดต่อ กัน สิบเก้าวัน ใจอย่างสะทกสะท้อน กล่าวว่า “สิบเก้าวันนับนやりอดเขากระเรียนวน นับว่ามีประกายกระปี กระจาย ทั่วนาไร่ วิหคสกุณานาเห็นบิน มิว่าผู้ใดที่ชุมนุมอยู่อย่าหวังว่า จะมีความสุขสงบแม้ชั่วครู่ชั่ววายam เนื่องจากรอบกายล้วนแต่รายล้อมด้วยผู้มีฝีมือ สถานการณ์ร่อแร่ดับขันไม่อาจหยั่งคำนวนความเป็นความตายได้ล่วงหน้า”

“นับตั้งแต่ตั้งจิวเกียมแขะ (จอมกระบี่แห่งตงจิว) ถูกประทุษร้ายสั่นใจตายขณะรับประทานอาหาร แล้วบวบเนช่งตอ (ดาวหมื่นคงคล) ในยามนอนหลับศรีระถูกปลิดหลุดจากบ่า ยิ่งทำให้ทุกผู้คนไหวหวั่นขวัญฝ่อ แม้กระทั้งการอยู่กินก็เป็นเรื่องที่เสี่ยงอันตรายสุดแสน

“จากการเข่นฆ่าสังหารติดต่อ กอบปรกับทุกผู้คนต่างมีจิตเข้มงวด เครียด ทำให้บุคคลทั้งหมดเริ่มมีสติสัมปชัญญะ กระเจิดกระเจิง ผู้ดีที่มีมารยาทอันดีงามเมื่อการกลอก่อน แปรเปลี่ยนบุรุษวิปลาสมิคำนึงเหตุผล

“ตัวอย่างอันเด่นชัดได้แก่เจ้าสำนักอ่วงซั่วเง็กເຂົ້າງຈູ້ ເນື່ອຈາກມີໄດ້ຫລັບນອນດີ່ມກິນມາທ້າວັນເຕີມໆ ພັນຈາກພິມາດສັຕຽບນີ້ທີ່ກຳແລ້ວ ກີ່ຄລຸມຄລັ້ງພື້ນເພື່ອນເປັນບຸຄຄລແຮກ ໃຊກຮະບົບລິດຊື່ວິຕສຫາຍສົນທເຈິຍກີ່ເຕົາຫຍືນ (ນັກພຣຕໍມາກຽກແຫຼັກ) ຈົນຕາຍ ຕັ້ງເອງກີ່ພຸ່ງກາຍລົງໄປໃນຫຼຸບເຂາເສີຍຊື່ວິຕໃນສັຖານທີ່ມີອາຈາສາະພັບສາກຄົມ”

ໄດ້ຍືນເສີຍດັ່ງປົກກະຕິ ເນື່ອສຕຣີຫັດຕົວເສີຍສຸງແຕກກະຈາຍສ່ວນບຸຄຄລທີ່ຮັບພຶກອູ່ ຕາງກີ່ໄຫວ່ວ່ນຈົນຂວ້າງສູ່ສັ່ນວິມູ່ງານສະຫັກ

ໜ້າຍໝາງໜຸ້ອງຈາກພິມຕາລົງກລ່າວຍ່າງແຂ່ມໜ້າວ່າ “ພັນຈາກຜ່ານການຕ່ອສູ່ຮົມສົບເກົ້າວັນ ຜູ້ທຽບຝີມີອີຈຸນວນສອງຮ້ອຍຄົນ ກີ່ຫລັງເຫັນເພື່ອເພີ່ມສົບເອັດທ່ານ ໃນຈຳນວນດັ່ງກລ່າວລົວໄດ້ຮັບບາດເຈັບບອນຫຼັ້າ ພັນຝີມີອີມີາຈທັດເຖິງກັບກາລກອ່ນ ແລະນັກສູ້ຂອງນູ້ລົ້ມສ່ວນໃໝ່ລົ້ວນຕາຍເພຣະເຫດຸນີ້ໃນຮອບທ້າວ້ອຍປີທີ່ຜ່ານມາ ແມ່ວຽບຮ່ວມຜັດຕາຍຈາກຄດ໌ໝາດກຣມທັງໝົດຈຳນວນຍັງມີອາຈາເທີບເທົ່າມໜັດກັບຄາຄົງນີ້”

ທີ່ແກ້ໜ້າຍໝາງໜຸ້ອີກຍ່ອງເປັນປຸກໄປເສົ່ງເກີຍມ (ເທັກຮະບົບຊ້າຍໜະ) ລື່ເຊື່ອງແຂ່ງແຫຼັກ ຊີ້ດີຈາຍນັ້ນດັ່ງຈີ່ເກີຍມ (ອັຈອຣີຍະໃນມນຸ່ຫຍ່) ນີ້ຕີ່ ແລະໜ້າຍໝາງວ່າງຕະຫົງໜ້າຍາຄື່ທີ່ທັງເຕົາສູ້ (ຈອມພັນຄລອນບຣັພດ) ເລີ່ມຢູ່ນເຖິນ ທັ້ງສາມຄນລົ້ວນເປັນຜູ້ອອດຊື່ວິຕຈາກບຣັພດຂ່າວ້າ ສປາພອັນສຍອງຂວ້າງສະເທືອນປະສາທເນື່ອກາລກ່ອນຍັງປະທັບອູ່ໃນຫ້ວ່າຄວາມທຽບຈຳໄດ້ມີຮູ້ເລືອນ”

ໜ້າຍໂຄງອັນກວາງໃໝ່ເສີຍບັນຈັດໄປເນື່ອນນານ ເທັກຮະບົບຊ້າຍໜະລື່ເຊື່ອງແຂ່ງຈຳນົບໄປວ່າ “ທີ່ນໍາເສົາຮັດໃຈຄືອ ເຮື່ອງຮາວເຫັນໜີ້ຄວາມຈົງເປັນເພື່ອງອຸບາຍຫລອກລວງຄົງຍິ່ງໃໝ່ ເລ່າຍຸກບັນຈີ້ຕໍ່ຕ້ວກອ ເລີ່ມຢູ່ນເຖິນຫາຕີ່ຢັ້ງຂວາບໄດ້ຊື່ອແກ່ເສີຍລົ້ມຍີ່ ເຖິນເຂົ້າງເຕົາເຈິ່ງແກ່ບົດື່ງ ກັບຜູ້ກຳລ້າຫາຍຸແກ່ງຍຸດເກົ້າຈົວອ້າວ (ຮາຊັນຍົ່ງຈັກຮາວລ) ອືມເທິຍນກຸນ ສຸດທ້າຍໄດ້ມາຖື່ສັຖານທີ່ໜຸ້ກ່ອນສມບັດ”

“ຄຣານ້ຳພວກເຮົາທັ້ງທັກລົ້ວນແຕ່ອອນລ້າໄຮກໍາລັງ ຕ້ອງຮຽມກໍາລັງກັນ ຈຶ່ງ

สามารถเคลื่อนศิลามให้มาที่ปิดปากถ้าสมบัติออกมานา คาดมีถึงว่าภายในถ้าหากมีสมบัติพัสดุแล้วแต่สิ่งเดียว หากแต่ผ่านนังถ้ามีอักษรสำคัญและงานเจ็ดตัวว่า ‘ทุกท่านหลงกลอุบາຍแล้ว!’ ”

เหตุการณ์แม่ห่างเหินมาเนื่องนานปี แต่สำเนียงในตอนท้ายยังสั่นระริกอย่างสุดขั้นกลืน แหงนหน้ารับสายลมหายใจยาวๆ กล่าวสืบไปว่า “พวกเราทั้งหมดพลเมืองเมืองนั้น นอกจากฉันตัวกอ (อัจฉริยะในมนุษย์) และ ต่างเดือดดาลจนกลับสิ้นสติไป الرحمنฟื้นคืนสติมา ซึ่งได้เขี้ยบ (ราชันย์จักรวาล) และยังหวาปีได้ซื้อพากันเสียชีวิตอยู่ภัยในถ้า

“ที่แท้ท่านผู้ทรงปริยัติธรรมทั้งสองหวานนึกถึงตัวเองล้วนตกหลุมพรางหลงอุบາຍครั้งนี้ พากันอัตโนมัติกรรมด้วยความลະอาย เทียนเขี้ยงเต้าเจี้ยงมีอาการร่อแร่สาหัส พอกลับไปถึงบูดึงก็มรณภาพ มีแต่เราสามพี่น้องที่ฝืนใจดำรงชีวิตถึงวันนี้” นำเสียงเปลี่ยนเป็นเส้นเครื่อ หยาดน้ำตาไหลรินลงอาบแก้มเป็นเส้นสาย

นักสู้ทั้งหมดแม่ทราบาระสุดท้ายของเรื่องราวเป็นเช่นนี้ แต่อดหนูใจมิได้ แม่กระทั้งบุรุษซ้อมซื่อซิมลังยังก้มศีรษะลงอย่างสะทกสะท้อน

ผู้กล้าหาญราชสีห์เคียงโ光งวดบโต๊ะดังชาดใหญ่ กล่าวว่า “ท่านผู้อาวุโสแซลลี่ หากแม่นพากท่านเสียชีวิตในบรรพตยังชัวด้วย วันนี้ไหนเลยก่อกำเนิดป้อมพิทักษ์ธรรมมาดำรงคุณธรรมในยุทธจักรเล่า?”

เทพกระเบื้องชนเหลือเชื่อยังคงดถอนใจกล่าวว่า “จากการประทัดประหารในยังชัว ชนชาวบ้านจะและธรรม ต่างได้รับการกระทำภาระเทือนอย่างใหญ่หลวง แต่เหล่าธรรมพอทราบข้อเท็จจริง จึงเลิกรามิเกี่ยวข้องดังนั้นต่อมาภายหลังมหันตภัยย้อมก่อตัวมิสร้างชา

“พวกเราสามพี่น้องร่วมสาบานต่างมีนาปกรณ์อันลึกซึ้ง ดังนั้นฉีดตัวกอจึงเสนอวิธีการใช้เงินรางวัลสมนาคุณผู้สามารถกำจัดอสูรร้ายเพื่อปลูกปลดอบรมกระตุนหนุนให้นักสู้วัยจกรรจ์ขึ้นมากอบกู้ชาติธรรม

อันอนาคต

“แต่ทว่าพฤติกรรมนี้เช่นนี้ต้องทุ่มเทจำนวนเงินอันมหาศาล พວกเราทั้งสามคนแม้จะเที่ยว่อนเรื่องบริจาคบรรดาเศรษฐีมีทรัพย์ แต่ยังมีจำนวนจำกัด ยังประเสริฐที่ทายาทธ่องรากันย์จักรวาล ถึงกับมอบรถดีประจำรถภูมิใจน้ำเสียง ซึ่งมีจำนวนนับร้อยหมื่น台 นำใจอันกว้างขวางเที่ยมมหาสมุทรนี้คู่ควรกับการแข่งขันสระเสริญยิ่งนัก”

ผู้กล้าหาญราชสีห์ปรบมือยกย่องว่า “ราชันย์จักรวาลมีนามกระเดื่อง โถงดังทั่วแผ่นดิน คาดมีถึงว่าทายาทธ่องท่านยังใจกว้างเพื่อแฝงยิ่งกว่า ท่านผู้นั้นบัดนี้อยู่ที่ใด?”

“เล่าญูก็เคยถามไถ่ร่องรอยของกงจือตระกูลซิมจากผู้ที่ส่งมอบเงินทองมา เพื่อรุดไปกล่าวขอบพระคุณ แต่ทว่าบุคคลส่งเงินผู้นั้นบ่งบอกว่า หลังจากที่ซิมกงจือสละทรัพย์สมบัติแล้วก็หายสาบสูญไป ที่น่าเคราะห์ยกย่องคือ ขณะนั้นซิมกงจือเพิ่งเป็นทารกอายุสิบปีเศษเท่านั้น”

ങគរាយແໜ່ງຂ້ວຂ້ວລົວເງິນຢູ່ກ່າວສາມາຮັດ ຝາກຝັ້ງຊີວິຫຼັກບັນຫຼຸງທີ່ມີຄະນະນຸ່ມເຊັ່ນນີ້ ກົມເສີຍທີ່ກຳເນີດມາແລ້ວ”

ມີກະບົນໜ້າຫຍກພັນກລ່າວອຍ່າງເຍັນຫາວ່າ “ບຸຮູ່ຫຸ່ມທີ່ໃຈກວ່າ ເປີດເຜຍໃນໂລກ ມີແນ່ນກວ່າຈະມີແຕ່ຊີມກົງຈື້ອຸ້ນນັ້ນ”

ບຸຮູ່ຫຸ່ມຊອມຫຼັງຈາກລຸ່ມຫຼັງ ກລ່າວອຍ່າງຍື້ມແຍ້ມວ່າ “ດື່ອເຂີຍຍ່ອມສາມາຮັດນັ້ນເປັນບຸຮູ່ເພີດຕັ້ງກລ່າວ”

“ເພີຍ! ເຈົ້າคู่ควรกับการเรียกหาฉันพື້ນອອກັບເຮົາດ້ວຍ?”

“ອ້ອ ມີຄູ່ຄວາ ຂອອກວ່າ...”

ങគរាយແໜ່ງຂ້ວຂ້ວດັ່ງສົ່ງເສີຍປະນາມດູແຄລນຄນມີໄດ້ວ່າ “ບຸຮູ່ເພີດອັນອ່ອນແວໄຣຄວາມສຶກຫາຍູ”

ບຸຮູ່ຫຸ່ມຊອມຫຼັງຈາກລັ້ງຄລ້າຍດັ່ງມີໄດ້ຍືນກົມປານ

ລື່ເຊື່ອແຂມຣົວໃຫ້ຜູ້ອື່ນສັນກາກີ່ກະແວມເບາງ ກລ່າວວ່າ “ພວກເຮົາສາມພື້ນອອກອັນດັ່ງປ້ອມພົກສໍ້ມີຮຽມມາເປັນເວລາເກຳປີ ຈ່າຍເຈີນຮາງວັລນຳຈັບ

อสูรโจร้ายไปกว่าสิบหมื่นคำลีง แต่เงินทองดังกล่าวหาได้กระทบกระเทือนเงินทุนสำรองไม่ หากแต่ได้มาจากการช่วยเหลือของสหายตรากูลแน่นหนาท่าน ซึ่งช่วยกันเสาะแสวงเงินทองมาเพิ่มเติมตลอดเวลา” จากนั้นจึงหันเหหัวเรื่องว่า “บัดนี้ เล่าสู่จะขอเล่าถึงความลับเกี่ยวกับเรื่องที่บรรพตช่วงข้าวประภูตดำราไรเทียมทาน นี่แม้เป็นอุบَاຍหลอกหลวงแต่หลังพิธีชุมนุมแล้ว ก็ทอดทิ้งสมบัติเป็นจำนวนมากหมายมาศala”

ขอทานตาเดียวกันบุกห้องเบิกตาจนกลมกว้างกล่าวสอดคล่า “สมบัติอันใด?”

“ผู้ทรงฝีมือสองร้อยคนที่ขึ้นไปถึงยอดเขากระเรียนวน ทุกผู้คนล้วนแต่มีพลังฝีมืออันสูงส่ง บุคคลเหล่านี้สำนึกร้าบว่าหลังจากขึ้นสู่ยอดเขา ยากที่จะรอดชีวิตได้ จึงหวั่นวิตกว่าวิชาประจำตระกูลจะสาบสูญ ไร้การถ่ายทอด ดังนั้นฝากผังคัมภีร์นั้นให้ฝีมือทุกชั้นไว้กับบุคคลอื่น” กล่าวถึงตอนนี้ลีเชียงแซหยุดเล็กน้อยค่อยกล่าวอีกว่า “แต่ทว่าบุคคลเหล่านั้นบางคนไม่เมียหายา และบางคนเกสูญเสียบุตรหรือศิษย์บันย่างซักก่อน บางคนแม้มีศิษย์ก็มิได้อยู่เคียงข้าง ดังนั้นมิทราบว่าฝากผังมรดกไว้กับผู้ใด

“ขณะนั้นวีรบุรุษใจธรรมฉั้วเจ๊กกวณมีเกียรติภูมิเลื่องลือ คงหากับชนชาวบูร์มีเป็นจำนวนมาก ดังนั้นบุคคลส่วนใหญ่เมื่อซูกซ่อนสมบัติไว้ในสถานที่เร้นลับ จึงปงบอกสถานที่ซูกซ่อนให้วีรบุรุษใจธรรมรับทราบ สั่งเสียว่าหากตกตายไป ให้ช่วยดูแลจัดการมรดกแทน บางคนถึงกับฝากผังมรดกไว้กับฉั้วเจ๊กกวณ

“หลังจากการชุมนุมที่ย่างซักสิ้นสุด ผู้ที่ฝีวิตรอดสิบเอ็ดคน กลับมีถึงเจ็ดคนที่ปงบอกที่ซ่อนมรดกให้กับวีรบุรุษใจธรรม แต่เมื่อรอดชีวิตมาຍ่อมห่วงกลับไปชุดสมบัติที่ซูกซ่อนอยู่ คาดมีถึงว่ามรดกในที่ซ่อนทุกแห่งล้วนแต่อันตร้านหายสาบสูญจนหมดสิ้น และมีแผ่นกระดาษชิ้นหนึ่งทึ้งไว้ เขียนข้อความว่า ‘ทุกท่านหลงกลอุบَاຍแล้ว!’ ”

นี่นับเป็นความลับที่นักสู้ทั้งหมดมิเคยรับทราบมาก่อน ดังนั้นทุก

ผู้คนต่างสะท้านใจอย่างรุนแรง มีอกรับปีหน้าหยกร้องโผล่ลงว่า “แต่ท่าว่าท่านผู้มีอวุโสแซ็ค้าได้เสียชีวิตเพราะถูกพิษร้ายแทรกซึม”

ลี้เซียงแซกล่าวอย่างจริงจังว่า “ชนชาวบูลิมทั้งหมดไม่มีผู้พบเห็นวีรบุรุษใจธรรมค้าเงิกวนเสียชีวิตด้วยสายตาตัวเอง ดังนั้นจึงมิอาจยืนยันว่าฉั้าเงิกวนไม่ได้เปลืองอาการณ์ของตนรวมไปถึงนชาติพชาตอื่น อย่าไว้แต่ฉั้ว กอหลังจากพิจารณาอักษรประโยคที่ว่า ‘ทุกท่านหลงกลอุบາຍแล้ว’ พบร่วาเป็นลายมือของวีรบุรุษใจธรรมเอง

“พร้อมกันนั้นหลังจากสืบสานโดยละเอียด ข่าวคราวที่ว่ายอดเขากระเรียนวนชูกซ่อนตำราไว้เทียมทาน ในสิบคนต้องมีห้าคนรับทราบจากปากคำของฉั้าเงิกวน เนื่องจากชนชาวบูลิมล้วนแต่เชื่อถือวีรบุรุษใจธรรม จึงไม่ระวางเคลือบแคลงและแพร่สะบัดข่าวคราวอย่างครึกโครม” ใบหน้าของชายชราปราภู面貌ขุ่นเค้น กล่าวอีกว่า “ฉั้าเงิกวนมีเจตนาลึกซึ้ง แผนการครารังนี้มิเพียงแต่สามารถกวลดลังยอดคนในบูลิมให้สิ้นซาก หลงเหลือแต่เม้นครองความยิ่งใหญ่แต่ลำพัง มิหนำซ้ำ ยังทำให้แนววิชาชากแขนงสูญสิ้นการตอกทอดไปกว่าครึ่ง

“ส่วนวีรบุรุษใจธรรมหลังจากครอบครองคัมภีร์ Jarvis วิชาที่ผู้อื่นทอดทึ้งให้จำนวนมากมายแล้ว ก็สามารถฝึกปรือใช้วิชาทุกค่ายสำนักต่อจากนั้นมันจะอะลัวดไปทั่วแผ่นดิน ยามนั้นยังจะมีผู้ใดทัดทานไว้ได้?

“ระยะเวลาที่ผ่านมาวีรบุรุษใจธรรมก็มิได้ปราภูร่องรอยซึ่นคาดว่าคงหมกมุ่นฝึกปรือยอดวิชาต่างๆ ตีความจนสำเร็จแตกฉาน ยามนี้คงถึงเวลาปราภูรูปโฉมของมันแล้ว”

บุคคลทั้งหมดต่างหวั่นไหวจนใจสั่นสะท้าน สุดลมหายใจอย่างหนาแน่น มองมีผู้ใดกล้าเอ่ยปากแม้แต่คำเดียว

เนินนานให้หลัง หลวงจีนเทียนเอวไใต้ซื้อแห่งโง้วให้ชั้วจีงส่งเสียงหนักๆ ว่า “หากเม้นเป็นเช่นนั้น วีรบุรุษใจธรรมฉั้าเงิกวนก็นับเป็นจอม

อสูรผู้หฤโหดแห่งยุค แต่เรื่องนี้มิอาจปักใจเชื่อมั่นอย่างเด็ดขาดว่า เป็น พฤติกรรมของผู้แซ่บ มิทราบว่าท่านผู้อกรูโสมีความคิดเห็นประการใด?”

กระแสงเสียงกังวนปานระฆังมหึมา และแสดงออกถึงน้ำใจอัน เที่ยงธรรม มิเสียทีที่เป็นเพศบรรพชิตทรงปริยัติธรรมในบูรลัม หลังจาก ที่อังช unabได้ซื้อแห่งเสียล้มยี่มรณะภาพไป

เทพกระปี่ชัยชนะลี้เซี่ยงแซตอนหายใจ กล่าวว่า “ได้ซื้อกล่า่ำ ประเสริฐ นี่เป็นสาเหตุที่เล่าสูเข้อเชญพากท่านมา...สามปีก่อนพากเรา เพิ่งล่วงรู้ว่าวนอกด้านเง็กมึนกวนอันใกล้โพ้น ปราภูยอดคนประหลาด ผู้หนึ่ง บุคคลผู้นี้มิเพียงมีร่องรอยอันเร้นลับปานภูตพราย ยังประกอบ ความดีชั่วโดยไม่จำแนกแยกแยะ

“จุดเด่นที่ชวนสนใจคือ บุคคลผู้นี้ฝึกปรือยอดวิชาของทุกค่ายสำนัก ทุกครั้งคราที่ต่อสู้กับศัตรุกระบวนการท่าร่างล้วนผิดแผกแตกต่าง เคยมี ผู้คนพบเห็นด้วยสายตาด้วยว่า มันสามารถใช้วิชาลีกลับของเสียล้ม บูตึง ง้อใบ คงหัง คุณลุน ท่าร่างดังกล่าวแม้กระทั้งเจ้าสำนักปัจจุบันทั้ง ห้ายังไม่รู้ชื่อแตกฉาน

“ยังมี ยอดคนผู้นี้มีการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร้าย ทุกครั้งที่ ท่องเที่ยวมักมีผู้ติดสอยห้อยตามนับร้อยคน รายจ่ายแต่ละวันต้องสูญเสีย กว่าหนึ่งหมื่นตำลึง

“ไม่มีผู้ใดทราบชื่อแซ่ความเป็นมา หรือสถานที่พำนักระบุคคล ผู้นี้ เพียงทราบว่ามันอาศัยอยู่ชายแดนมณฑลชินเกียง ซ่องสุมอสูรร้าย รวมรวมเป็นบริหาร บัดนี้ชุมกำลังริมแพรข่ายมาถึงแผ่นดินตงจ้วน มีความทะเยอทะยานคิดเป็นราชันย์ในบูรลัม!”

มีกระบี่หน้ายกร้องโผล่ลงว่า “หรือบุคคลผู้นี้คือวีรบุรุษใจธรรม ฉ้าเง็กกวัน?”

“คนผู้นี้พอปราภูภัยขึ้น ฉีด้วยก็จะแรงสั้นว่าจะเป็นวีรบุรุษ ใจธรรม จึงส่งบริหารสืบเสาะร่องรอยเบาะแส อีกทางหนึ่งจะจาย

กำลังไปทั่วทั้งแผ่นดิน รวบรวมประวัติความเป็นมาของฉ้าເງິກກວນພວກເຮົາພອທຣາບປະຫວັດຂອງມັນຍຶ່ງເຄລືອບແຄລງສັສຍ ແລະບັງເກີດຄວາມໄຫວໜ້າພຽນພື້ນ”

ເຖິ່ງນໍາວັບໄດ້ຊື້ອກລ່າວອຍ່າງຄຽນຄິດວ່າ “ຖຸກຕ້ອງ ຂັ້ນຂາວບູລິມແມ່ລວ່າ ຮູ້ຈັກສົມຜູມວິເຮັງບຸຮູ່ຈີ່ຈົດກຳມື່ງໄດ້ລ່ວງຮູ້ປະຫວັດຂອງມັນມາກ່ອນ”

ລື້ເຊື່ອງແຊກລ່າວເສີຍທຸ່ມໜັກວ່າ “ພວກເຮາທັ້ງສາມຖຸມເທັງທອງຫ້າສົບໜົນ ຮະດົມຜູ້ຄົນກວ່າພັນຄົນ ສຸດທ້າຍຈຶ່ງຮັບຮວມຂາຕິກຳເນີດຂອງໝໍາເງິກກວນໄດ້ພອປະມານ ເນື້ອຄູ່ເພິ່ນຄັດລອກມານົບໜຶ່ງຂອງເຊີ້ມຖຸກທ່ານຕຽບອ່ານດູ” ກລ່າຈົບກົດລື້ກາງຜົນແພຣໃນມື້ອ ແຂວນອູ່ບຸນພັນທັງໂຄງ ສ່ວນປະກາຍສາຍຕາເຂົ້າມັນຈັບຈ້ອງອູ່ທີ່ປະຕູ້ຫ້ອງ ແສດງວ່າຄອຍຮະມັດຮະວັງມີໃຫ້ບຸຄລາຍນອກຮູ່ການເຂົ້າມາ

ແລ້ວເຫັນຜົນແພຣນັ້ນມີສອງຜົນ ກວ້າງປະມານສົບເຊີຍະ ຍາວເກືອບຢື່ສົບເຊີຍະ ອັກຊ່າງຈາກເກີດເຕີມໄປໜົມດ

ກາພແພຣທາງໜ້າຍມີອົນໄຈຄວາມວ່າ

‘ຫຼື້ອແຫ່ງ...ເນື້ອອາຍຸຍື່ສົບປົມນີ້ນາມໝໍາເຫັນຢື່ສົບເວັດຄົງຢື່ສົບທຸກປີມີນາມໝໍາເອີງເນັ້ນ ຍື່ສົບເຈັດຄົງສາມສົບແປດປົມນີ້ນາມໝໍາລົບ ນັບດັ່ງແຕ່ອາຍຸສາມສົບເກົ້າເປັບລື່ອນເປັນນາມໝໍາເງິກກວນ

‘ໜໍາຕິກຳເນີດ...ບົດນາມໝໍາອົກເພັ້ງ ເປັນເຄຣ໌ຂູ້ໃນມັນຫາລໂຈ້ວບັກມາຮາດນາມລື້ເຊີຍຈຸ່ຍ ເປັນກຣຍາຄານທີ່ເຈັດຂອງໝໍາອົກເພັ້ງ ມີພື້ນ້ອງຮວມສົບທຸກຄົນ ພ້າເງິກກວນອູ່ໃນອັນດັບທີ່ສົບທຸກ ເນື້ອເຍົວມີສົດປົງຜູ້ຄຸລາດເຄລື້ວລອກເລີຍນຳເນີຍຜູ້ອື່ນໄດ້ ສາມາດກຳລ່າວກາຫຼັກພື້ນເມື່ອງທຸກແທ່ງ

‘ພອເຈົ້າຢູ່ເຕີບໂຕ ບ່ານບອກວ່າເປັນຫາວາເມື່ອງຕົງຈົວ ທີ່ງຕົບຕາບຸຄຄລກາຍນອກໄດ້ ເນື້ອໝໍາເງິກກວນອາຍຸສົບສືບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຄວບຄັວສາມສົບກວ່າຊື່ວິຕລ້ວແລ້ຍຊື່ວິຕຍ່ອງອຸຈາດໃນຄໍາຄືນເຕີຍວ

‘ໝໍາເງິກກວນເປັນໜຶ່ງເດືອນທີ່ຮ່ວດຊື່ວິຕ ຕູ້ແລມຮັດກຂອງຕະຫຼາດ ແຕ່ກາຍຫຼັງມົ້ວ່າສົມຄົບທາກບັນຫຼື້ເຕີຍນີ້ໄຟ (ສຳນັກຝີເລື້ອ) ອັນເປັນພຣຄຣາຄະອື່ອຈາວ

แห่งบูร์ลีม สามปีให้หลังทรัพย์สินเงินทองถูกหลอกหลวงเผาผลิตภัยไปสิ้นด้าเงิกกวนจึงปลงผิดบัวเป็นหลวงจีน

‘สังกัดสำนัก...เมื่ออายุสิบเจ็ดปีเป็นหลวงจีนส่งฟืนอันต่ำต้อยในเสียวลีมยี่ภายหลังเนื่องจากลักษณะผีกปรือฝีมือ จึงถูกขับไล่ออกจากสำนักอายุยี่สิบปีอยู่ในเลี้ยงหลวง (หมู่บ้านห่วงตลาด) อาศัยความอัคคายเป็นที่นิยมรักใคร่ของประมุขพระครูเทียนน้ำเจ้าเกี้ยม (พระบีฟ้าทักษิณ) ซึ่งชักทัวรับตัวไว้เป็นศิษย์

‘หลังจากฝึกฝีมืออยู่หกปี ฉ้าเงิกกวนบังเกิดสัมพันธ์สาวกับธิดาพระบีฟ้าทักษิณนามซึ่งกิมอี ลอบหลบหนีพร้อมกับการดสมบัติราชภัลซึ่งไปชื้อซังทิวามเดือดดาลระดมกำลังทั่วหมู่บ้านໄล่ล่าติดตาม

‘ฉ้าเงิกกวนถูกบีบคั้นจนอับจนบัญชา จึงเตลิดหนีออกนอกกำแพงใหญ่ หลักไสซึ่งกิมอีให้กับจอมอสูรราคะแห่งยุคธิกชิมอง (ເຫັນເຈີດดวงใจ) ตัวมันเองสามารถก่อสร้างหอพักพ้อง สิบปีให้หลังฝึกปรือฝีมือจากເຫັນເຈີດดวงใจจนหมดสิ้น

‘ต่อมาເຫັນເຈີດดวงใจเสียชีวิตอย่างกะทันหัน ทิ้งชากระดูกชาดฉ้าเงิกกวนหานกลับสู่ตงหัวอีกครั้ง ปรากฏภายนรูปโฉมของผู้กล้าหาญยึดมั่นในธัมมะ ครารกรรมกำลังนักสู้ความล้ำหงญบ้านห่วงตลาดพิฆาตพระบีฟ้าทักษิณ เสริมส่งศักดิ์ศรีกีก้องทั่วบูร์ลีม

‘รูปโฉมลักษณะ...ฉ้าเงิกกวนใบหน้าขาวสะอาดสดใส គິ່ວຫ້ອຍลงเล็กน้อย นัยน์ตาสามเหลี่ยม จมูกงอซัมดั้งตาข้อ ริมฝีปากหนามากมากในการคุณ มุมปากหักสองข้างมีไฟดำເມືດหนึ่ง หว่างคิวมีเนื้องอกແຕ່ງกายพิถีพิถัน นิยมสวมใส่อากรณ์ตัดเย็บพิเศษ ແມະກັບຽປ່າງທີ່ສູງໂປ່ງ ขอบສີສັນສົມ່ວງ

‘ฝ่ามือทั้งสองข้างขาวกลมกลึงราบรื่นบดັ່ງອິສຕຣີ ນິວກລາງສົມວະແຫວ່າພ່ອຮມ່ວງ ໃນຍາມເວື້ອນເອົ່າວາຈາມມັກວາດມື່ອປະກອບ ເພື່ອແສດງຝາມມື່ອທີ່ສົມວະສາດທັ້ງสองข้าง

‘นิสัยโปรดปราน...มีความสามารถในเชิงสุรา นิยมนำข้าวสาลีให้郁 เกาเหลียง ใบไผ่เขียวสมเป็นเหล้าดีก็รีแรง รับประทานกับตัวหากครึ่ง สุก หอยลม เนื้อง ไม่เคยรับประทานเนื้อสุกรแม้แต่ครั้งเดียว

‘เชี่ยวชาญวิชาขับขี้เป็นพิเศษ มักเร่งเร้าชาห้อตะบึง ใช้แสໍ หวัดกระหน่านจนขาดใจ ชุมชอบพันธุ์นั้นต่อโดยไม่จำกัดจำนวนเงินเพื่อให้ อาการมณฑ์ตึงเครียด นิยมล่าสัตว์ โดยเฉพาะมีความต้องการทางเพศรุนแรง ทุกวี่วันต้องรับการบูรณะต่อจากศรีสองนาง

‘ุดเด่นข้อพิเศษ...ฉ้าເງັກກວນມีຄາມນຸ່ມນວລ ພົບໜີ້ງຄື່ງຮສນີຍມ ຂອງຜູ້ອື່ນ ມັກບຫາກັບຜູ້ທຽບເກີຍຮຕິກຸມອຍ່າງສົນສນມ ຍາມເວື່ອນເອົ່າຍ ຈາມມັກມີຮອຍແຍ້ມຍື່ມເປັນເນື້ອນນີຈ

‘ทุกครั้งหลังจากที่มันสังหารม่าคน ต้องชำระบ้างฝ่ามือຈนสะอาด สะอ้าน คาดราฐหากມີໂລທີດແປດເບື້ນຈະລະທຶນໄປ ເປັນຈິຕຣາມມີເຍ່ຍມ ປາດເບື້ອງດັ່ງຮາວກັບເທັພເຈົາບຮຽງ’

ແພີ່ນເນື້ອປິດເພຍຕີແປ່ປະວັດຂອງฉ້າເງັກກວນເປົ່າຍມໄປດ້ວຍຄວາມ ໂດໂພນພິສດາຮ ແພຄວາມຊ້າຂ້າອຳນົມທິດ ມີເສັ່ນໜີ້ດີງດູດໃຈອຍ່າງສຸດແສນ

ນັກສູ້ທີ່ໜີມາດ່ອນດ້ວຍຈິຕໃຈທີ່ສັ່ນສະຫັນຫວັນໄຫວ ສີ້ນ້າລ້ວນແປ່ ເປັນກັບລັບກລາຍ ພອເຫຼື້ຍວແລ່ວ່າດູພື້ນແພຣທາງຂວາມມື້ອ ເຖິ່ນມີຈົດລົງວ່າ

‘ຂໍ້ອແໜ່...ຜູ້ຄົນນອກດ່ານເງັກມີກວນເຮັດກາເປັນໄຄວ່ວ້ວ້ວ້ວ (ເທັພເຈົາ ສໍາຮາຍ) ນາມແທ້ຈົງໄມ່ກະຈ່າງຈັ້ງຫັດ

‘ชาຕິກຳເນີດ...ໄມ່ກະຈ່າງຫັດ

‘ສັ່ນກັດສໍານັກ...ໄມ່ກະຈ່າງຫັດ ແຕ່ແຕກຈານເຂົ້າວ່າຈຸນໄມ້ຕາຍເຮັນ ລັບທີ່ມີເຄຍຄ່າຍຫຼຸດຂອງທຸກຄ່າຍສໍານັກ

‘ຮູບໂຄມລັກໜະ...ໃບໜ້າຂາວສະອາດ ປລາຍຄົ້ວຫ້ອຍລົງ ໄວເຄຣຍວາ ສລວຍ ຈຸກງອຸ່ມດັ່ງຕາຂອ ທວ່າງຄົ້ມມີແພລເປັນ ນິຍມກາຣຕບແຕ່ງ ວ່າຈ້າງ ຜູ້ຄົນຄອຍຕບແຕ່ງຜມເຜົ້າ ເຮືອນຮ່າງສູງໂປ່ງ ພົດີພິຄັນອາກຣັນກົງແຕ່ງກາຍ ຍາມ ເວື່ອນເອົ່າຍ່າຈາມມັກລູບຄລຳຫນວດເຄຣາ ສອງມື້ອຂາວສະອາດ ນີ້ກຳລາງໃນມື້ອ

ซ้ายสวยงามแห่งนองคำสามวงช้อน ใช้เป็นอาวุธลับทำร้ายศัตรูได้
นิสัยโปรดปราน...มีความสามารถเชิงสุราเป็นเยี่ยม ชอบรับ
ประทานอาหารประหลาดรสแปลก

ไม่เคยกินเนื้อสุกรมาก่อน ข้างกายมักคลอเคลียเคียงคู่ด้วยหญิง
งามหลายนาง พนันขันต่อ กับเศรษฐีที่รัพย์ด้วยจำนวนเงินมหาศาล

‘จุดเด่นข้อพิเศษ...มีความคิดอย่างไร ใจดี...’
ด้วยใจคอกกว้างของ ค่าใช้จ่ายทุกวันต้องสูญกวาดหนึ่นตำแหน่ง รักความ
สะอาดสะอ้าน อาศัยอยู่ในบ้านสีขาว สะอาด โปร่ง โล่ง อบอุ่น น่าอยู่ ใจดี
น้ำใจดี

ผู้ติดสอยห้อยตามมีสามสิบหกหัวแม่ ล้วนแต่เป็นบุรุษหนุ่มคมลัน
ใช้กระเบี้ยง เเพลงกระเบี้ยงสีฟ้าท่า ล้วนเป็นวิถีกระเบี้ยงอัมมิต แม้เป็น
ผู้ทรงฝีมือในบู๊ล้ม ก็ไม่มีผู้ใดอุดชีวิตจากสิบสามกระเบี้ยงได้

‘นอกจากนั้นยังมีสีเทวทูตจิ้ว (สุรา) เชือก (งคราญ) ใช้ (สมบัติ)
อ้าย (พิทักษ์) ซึ่งเป็นบริวารที่เทพเจ้าสำราญไว้เนื้อเชื่อใจ แต่น้อยครั้ง
จะอยู่เคียงข้าง ทั้งนี้เพราทั้งสี่ล้วนมีภาระหน้าที่โดยเฉพาะ

‘เทวทูตสุราต้องเกี่ยวเสาะหาสุราเลิศรส เทวทูตงคราญคัด
เลือกอิสตรีสาวจากทุกแห่งหน เทวทูตสมบัติมีภารกิจเสาะแสวงหา
ทรัพย์สินเงินทองจุนเจื้อฐานะ มีแต่เทวทูตพิทักษ์ที่ติดตามอยู่ข้างกาย
ทุกเมื่อเชื่อวัน หากมีผู้คนล่วงเกินเทพเจ้าสำราญ เทวทูตพิทักษ์จะ
พิฆาตผู้นั้น ทั้งสี่อุปนิสัยประหลาดพิกัด หลังฝีมือลึกซึ้งสุดหยังคัด’

นักสุทั้งหมดพօอ่านรายละเอียดจบสิ้น ยิ่งถึงกับปากอ้าตาค้าง
ยืนตะลึงลาน ไร้เวลา

เทพกระเบี้ยชนะลี้เชี่ยงแซส่งเสียงอันทุ่มหนักว่า “ทุกท่านคง
พบเห็นว่า น้าเจ๊กวนกับเทพเจ้าสำราญมีลักษณะละม้ายเหมือนกันที่
ใดบ้าง?”

มีอกระเบี้ยนหายกชิงกล่าวว่า “บุคคลทั้งสองนี้มีข้อพิเศษคล้าย

เหมือนกันสิบสามประการคือ ใบหน้าขาว คิ้วห้อยลง จมูกงอซัม รูปร่างสูงโปร่ง มือสวยสะอาด อาภรณ์ เด็ดขาด โปรดสุรา มักมากกามคุณ ชอบการพนันขันต่อ นิยมรับประทาน อาหารสเปลก ไม่เคยกินเนื้อสุกร ในเมืองหลวงแห่งนั้น ยามกล่าวว่าจะเคลื่อนไหวข้อมือ...การลูบเคราเก็ปเป็นอธิบายถูกเคลื่อนไหวข้อมือเช่นกันใช่หรือไม่?" กล่าวจบสีหน้าประกายaware ความคุณลักษณะของ คาดมิถึงว่าบุรุษหนุ่มซ้อมซื่อชิมลังพลังกล่าวอย่างยิ่งแย้มว่า "ยังมีอีกสองประการที่ทำนายมีได้บงบอก"

"ผายลม ยังมีข้อใดอีก?"

ชิมลังยิ่มเลิกน้อยพลางกล่าวว่า "ฉ้าเง็กกวณมุ่งปากมีไฟสองเม็ด เทพเจ้าสำราญกลับไปเวหนวดเครายาวสายย ฉ้าเง็กกวณมีเนื้องอกที่หัวงคิ้ว เทพเจ้าสำราญมีรอยแผลเป็นห่วงคิ้ว ลักษณะทั้งสองนี้แม้ไม่กระจ่างชัด แต่ความจริงคุ้ครากับการลังเกตสนใจเป็นอย่างยิ่ง ยังมี ทั้งสองต่างมีนิสัยใจคอปราดเบรื่อง ควบหาสหายจำนวนมาก นี่เป็นข้อละเอียดเหมือนอีกสองประการ"

มือกระบีหน้ายกถึงกับอ้าวิ่งไว้ ร้าวๆ มันเคยเหยียดหมายมิชิมลัง ว่ามิคุ้ครากับการเทียบเที่ยมกับเจ้านักสู้วัยนกรรจ์ บัดนี้สีหน้าจึงแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวปั้นยก

ชิมลังคล้ายดังมิพบรึ่นกิริยาของมัน กล่าวสืบไปว่า "นอกจากนั้น พฤติการณ์ของทั้งสอง ยังควรแก่การพิจารณาอีกมากมาย ออาที่ ผู้ที่ใกล้ชิดกับฉ้าเง็กกวณมากประสมเกทภัยเสียชีวิต ทึ่งชากรอย่าง แม้กระทั้งบิดามารดาพินองร่วมอุทรกิจมิอยู่นอกเหนือกฎหมายเด็ดขาด สาเหตุการตายย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับฉ้าเง็กกวณ"

คำนวนจากเรื่องนี้แสดงว่า บุคคลผู้นี้มีความโฉดชั่วไว้มุขยธรรม มิหนำซ้ำบั้งแต่การชุมนุมที่ยิ่งชัว ฉ้าเง็กกวณก็ได้รับค้มภีร์ลับ Jarvis ยอดวิชา และสมบัติพัสดานจำนวนมากมายสุดคณานับ ส่วนเทพเจ้าสำราญก็มากสมบัติและรู้ซึ้งวิชาของทุกๆ สำนัก ยิ่งเป็นข้ออืนยันที่

ปราศจากความเคลือบแคลง”

เทพกระบี่ชัยชนะกล่าวชมเชยอย่างจริงใจว่า “ซิมเสียเวชี้บันบเป็นอัจฉริยะผู้ปราดเปรื่องอย่างแท้จริง หากประมวลจากเรื่องราวโดยสรุปแล้วฉ้าเง็กวนและเทพเจ้าสำราญ คือบุคคลคนเดียวทั้งสอง!” หยุดอยู่เล็กน้อยจึงกล่าวอย่างจริงจังว่า “เล่าสูหั้งสามที่เชือเชิญทุกท่านมาในวันนี้ ก็เพื่อคร่าวขอให้ทุกท่านสมัครสามัคคีกัน ตีแผ่ความชั่วร้ายของบุคคลผู้นี้ กำจัดภารดลังไปให้จงได้” วาจาวาพอจบลง ภายในห้องโถงล้วนเงียบสงบไร้สุมเสียง ทุกผู้คนต่างมีสีหน้าหมาดมุ่นเคร่งเครียด บ้างก้มศีรษะครุ่นคิดบ้างแหงหน้านานซึ่งซึ่ง บ้างเพียงแต่ขมวดคิ้วเงียบงันไป

ชั่วครู่ให้หลังกิมปูกห่วงพลันกล่าวว่า “พวกเรามากสามารถทำลายลังเทพเจ้าสำราญได้มรดกตกทอดของมัน มิทราบว่าจะสะสางอย่างไร?”

“สมบัติทุกชิ้นของมัน ในเมื่อสูญเสียเจ้าของย่อมต้องมอบให้ทุกท่านเป็นการสมนาคุณ ยังมีป้อมพิทักษ์ธรรมจะตอบแทนน้ำใจด้วยเงินอีกหนึ่งคำลีง”

“ประเสริฐ...นับว่าคู่ควรกับการพิจารณาอย่างแท้จริง”

ผู้กล้าราชสีห์แค่นี้เสียงดังเขอะ กล่าวว่า “นี่นับว่าได้ยินเงินทองนัยน์ตาลูกว่า พฤติการณ์ชั้นนี้ไหนเลยถูกยกย่องเป็นนักสู้ผู้กล้าหาญได้?”

กิมปูกห่วงแค่นี้หัวร้อนมิตอบคำ มือกระบี่หน้าหยกที่งยหนาเงียบงันอยู่ตลอดเวลา พลันร้องขึ้นว่า “ผู้ใดหากพิชิตจอมอสูรคนเช่นเทพเจ้าสำราญได้ ย่อมถูกยกย่องเป็นราชานินบูลีม!”

ทรงรายแหนงชี้ว่าดังนี้ “นักสู้ผู้กล้าหาญได้ ต้องกล่าวเดกดันว่า “ศักดิ์ศรีราชานินบูลีม คงถูกท่านมือกระบี่ครอบครองแน่แล้ว”

ตัวนหันนี้จ่อแห่งแซเชี้ยซึ่งเป็นนักพรตที่มีผิวขาวดำคล้ำพลันผุดลูกขึ้น กล่าวกับเทพกระบี่ชัยชนะอย่างเย็นชาว่า “ท่านต้องการให้เจต้นกับมือกัน คาดว่าคงมีประสบผล ในหมู่พวงพ้องขณะนี้ ก็เกิดการขัดแย้งแล้ว อาทมาจำต้องกำล้าไปก่อน”

คาดมิถึงในยามนั้นบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าควบตะบงอย่างเร่งร้อน ทั้งที่มาถึงหน้าป้อมพิทักษ์ธรรมยังมิหยุดยั้งชะงัก ห้อดะนึงเข้ามาอย่างของอาจ

บุคคลทั้งหมดที่ชุมนุมอยู่ในห้องโถงด่างหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ขยับร่างด้วยปฏิกริยาที่แตกต่างกัน เงาร่างเก้าสายพุ่งปราดออกไป ด้านนอก วิชาตัวเบาของทั้งหมดสามารถแยกแยะความปราดเปรี้ยว เชื่องช้า แต่ก็แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย

เงาร่างทั้งเก้าอพลิ่วปราดมาถึงหน้าห้องโถงเห็นอาชาพ่วงพี แปดตัววิ่งตะบงตรึงเข้ามา ผู้คนบนหลังม้าสวมอาภรณ์ดำรัดกุม ใส่หมวด กุญแจย (หมวดปลายแหลมปีกใหญ่) ครอบศีรษะ ใบหน้าแดงระเรื่อสดใส กิริยาทำทางล้วนคึกคักเข้มแข็ง เป็นผู้ทรงฝีมืออันดับเยี่ยมทั้งสิ้น

ลี้เชียงแซงงันไปวูหนึ่งจึงตัวดว่า “ผู้ใดบังอาจรุกรานป้อม พิทักษ์ธรรม?”

บุรุษครรจ์ทั้งแปดคนหลังม้ามิตอบคำ ยามนั้นออกประท้วงป้อมค่าย พลันแ渭ว่าสำเนียงดังมาอย่างชัดเจนว่า “เป็นข้าพเจ้าเอง”

กระแสเสียงสุดไสเจือiyแจ้วดุจดังสกุณารำร้องกลางพนาไฟร ที่แท้เป็นอิสตรี!

ต่อจากนั้นรถม้าโถ่อ่างดงตามคันหนึ่ง ใช้อาชาขาวสะอาดสีตัว ลากเทียมโดยมีบุรุษครรจ์ชุดทองสีคนนั้นเรียงรายบนอาหาร เคลื่อนเข้ามาภายในป้อมพิทักษ์ธรรมอย่างแข็งช้ำ

บุคคลทั้งหมดถูกพฤติกรรมเบื้องหน้าสร้างความพิศวงตะลึงлан พากันจับจ้องรถม้าดังงามอย่างจดจ่อ จนลีมเลื่อนสังเกตว่าซึ่มลงทาง ด้านข้าง มีเววาระสับกระส่ายผิดวิสัย

รถม้าเคลื่อนถึงเบื้องหน้าของทุกผู้คนจึงหยุดชะงักลง บุรุษครรจ์ ชุดทองทั้งสี่ผู้เป็นสารถีพาภันพลีกวายลงมา คลื่นกางพรமแดงในเมืองปุลาด ลงบนพื้นหน้ารถ จากนั้นห้อยมือยืนสงบอยู่ด้านข้าง

พิธีอันໂอพาราเซ่นนี้บันเป็นที่น่าตื่นตราหนกอย่างแท้จริง

ยามนั้นภายในรถม้าแ渭ว่าเสียงหัวร่อตังก้องก้งวน ทารกที่มีเรือนร่างแดงด้านดึงเปลวเพลิงผู้หนึ่งพลิ้วภายในรถมา พินิจจากลักษณะการแต่งกายสมควรเป็นอิสตรี แต่ฟังจากสำเนียงหัวร่อคล้ายดังมิใช่

แลเห็นร่างนางทั้งอ้วนทั้งเตี้ย สูงมิเกินสามเชียะ ฝ่ามือทั้งสองทั้งข้าวทั้งอ่อน ศีรษะถักเปียเล็กๆ สิบกว่าเส้น ทุกๆ เส้นล้วนชี้ชันสูท้องฟ้า สวยงามณ์แดงด้าน รองเท้าสวมใส่กีดแดงสดใส มีหนำซ้ำใบหน้ายังสวยงามหาก้าวปีศาจสีแดงด้านบาดตา ปรากฏแต่ดวงตาที่กลมโตคู่หนึ่งดูอย่างผิวเผินคล้ายยังไงยี่ในเทพนิยายจีนก็มีปาน

งคราญแห่งเข้าช้าเมื่อครู่นี้ได้ยินสำเนียงอันเจ้อใจแล้วจึงบังเกิดความสนใจอิสตรีในรถม้า พอดแลเห็นเช่นนั้นบังเกิดความผิดหวังอย่างใหญ่หลวง ร้องโผล่งว่า “เป็นท่าน...”

ทารกชุดแดงเพลิงหัวร่ออิษากล่าวว่า “ฉิกโกรเนี้ย (ดรุณีนางที่เจ็ด) ของเรายังมิได้ออกมา ท่านค่อยยกชมเถอะ นางโสภากว่าท่านมากามายนัก” ว่าตามิทันจบลง เปื้องหน้าสายตาทุกผู้คนรู้สึกกระลาบนพร้าวยูบหนึ่ง บนพรอมแดงที่ปุบันพื้นหน้ารถปรากฏเงาร่างสีขาวสายหนึ่งยืนสงบอยู่เพียงเพ่งพิศส่วนสัดอันอ้อนแอ้นແเน่งน้อย ภายใต้อาภรณ์ชุดขาวที่ห่อหุ้มกีเปี่ยมไปด้วยความงามสะราญชวนลุ่มหลง

มีหนำซ้ำเดือนนาที่สวยงามของนาง ยังมิอาจสรรหาวีรจนา ชมเชยเปรียบเทียบ หากมิได้พบเห็นด้วยตาตนเอง ผู้ใดได้จะเชื่อถือว่าในโลกกลับมีเทพธิดางามสะราญปานนี้?

ดรุณีอาภรณ์ขาวกลอกกลิ้งดวงตาที่สูกใส่ปานหน้าค้างกลางหัว瓜 คาดแลไปยังบุคคลทั้งหมด บนใบหน้าอันขาวผุดผ่องพลันปรากฏรอยเย็บสรวงลึ้น รอยเย็บมีมันของนางทั้งอ่อนหวานและมุนละไมน่ารัก แม้เป็นบุรุษใจระต้าง ก็ต้องถูกหลอมละลายโดยสิ้นเชิง

บทที่ 2

สุแฉนิมิตสังข์

ดรุณีอาจารณ์ขาวพลันเบือนหน้ามายังเทพกระปั้ยชนะ ส่งเสียงอันໄเพเราะเสนาะโສตว่า “ลี้ย่เจก (เรียกหาผู้อ้ววุโสลำดับที่สอง) จดจำข้าพเจ้า มิได้แล้ว?”

ลี้เชี่ยงแซความจริงมีเพลิงโถสารที่ฝ่ายตรงข้างบังอาทิตย์ม้า เข้าสู่ป้อมพิทักษ์ธรรม แต่ยามนี้ความชุ่นเคืองปลาสนการไปสิ้น กล่าว ตะกุกตะกักว่า “เล่าสู...มีความทรงจำเลือดเลื่อน...”

“เมื่อเก้าปีก่อนในค่ำคืนที่สายฝนโหมกระหน่ำ ท่านผู้เฒ่าในรูปโฉม ที่เปียกปอนได้แวงเข้ามาในคฤหาสน์ของข้าพเจ้า...”

“อ้อ...ท่านคือธิดาของตระกูลจุ?”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าคือทารกหญิงที่พ่อพันพานท่านผู้เฒ่า ក็ร้ำไว้ให้ ขอขอบหวาน”

เทพกระปั้ยชนะฟื้นหัวรอกล่าวว่า “เวลาผ่านไปรวดเร็วຍิ่ง คาด มิถึงว่าหลานเราถึงกับเติบใหญ่จนโสغا บิดาท่านสบายดี gramm?”

“หลายปีที่ผ่านมาผู้ที่ต้องการเงินทองจากบิดายิ่งเพิ่มพูน ท่านมิ ยอมเสียสละ แต่ก็มิอาจไม่มอบให้ ทำให้กราวนกราวยาจนผมผ้าขาว

鄱 Lonแล้ว"

"อ้อ...เมื่อเก้าปีก่อน เพาะเรื่องราวเกี่ยวกับป้อมพิทักษ์ธรรม เล่าญี่งเร่งรุดไปขอความช่วยเหลือจากบิดาท่าน สุดท้ายบิดาท่านก็มอบเงินอุกมาสองหมื่นตำลึง แต่คำนวนจากกิริยาคล้ายดัง...คล้ายดัง แสนเสียดายยิ่งนัก"

ดูณีอาการไข้ขาวหัวร้อนเสียงสดสิกกล่าวว่า "ความจริงท่านผู้เฒ่าพ่อ จากไป บิดาข้าพเจ้าถึงกับขอข้าเสียดายถึงสามวันสามเตือน แม่สุรา อาหารก็ตีมกินมิลง พยายามประหด้ายจ่ายทุกวิถีทาง เพื่อชดเชยเงินสองหมื่นตำลึงที่สูญไป ทำร้ายจนพากเราแม่คิดรับประทานเนื้อก็ต้องซูกซ่อนอยู่ในห้องครัว"

นี่นับเป็นอุบัติสัยใจคอของเศรษฐีอันดับหนึ่งของพื้นพิภพอัวะใช้ชีวิ (จ้าวมหาสมบัติ) จริงๆ จ้าวมหาสมบัติแม่มีเงินทองร่ำรวยมหาศาล แต่ความตระหนักรู้เห็นนับว่าขึ้นชื่อกระเดื่องเลื่องลือยิ่งนัก

เพียงแต่ว่าความร่ำรวยของจ้าวมหาสมบัติ ก็ไม่มีหมู่โจรคนใดกล้าตอแยกระบทกระทั้ง นี่หาใช่จ้าวมหาสมบัติเป็นยอดคนฝีมือเยี่ยมไม่ หากแต่ในคฤหาสน์ที่อาศัยของมัน เป็นสถานที่ชุมนุมนักสู้แห่งบุคชึ่งมาขอพึ่งบารมีจนเป็นถ้ำพยัคฆ์รังมังกร

เทพกระปี้ชัยชนะพօเพชิญกับดูณีอาการไข้ขาวที่สายสะครัญ ฉลาดกลอกกลิ้งตีรั้นซุกซน กรรมดุร้าย ถึงกับรู้สึกอึดอัดมีปลดปล่อยหลังจากสนทนาอยู่ครู่ๆ ใหญ่จึงกล่าวว่า "หลานเรามายังป้อมพิทักษ์ธรรม คราครั้งนี้ คาดว่ามิใช่เป็นเหตุบังเอญaram?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้ามาหาคน"

"อ้อ ผู้ใดกัน?"

"บุคคลนั้นอยู่ร่วมกับพากท่านเอง"

บุคคลทั้งหมดที่ร่วมชุมนุมอยู่พากันมีจิตใจตื่นเต้นสับสน เทพกระปี้ชัยชนะก็อดพิศวงสงสัยมิได้กล่าวว่า "หลานเรารอลองบอกมา"

ดรุณีอาการน้ำซึมอื้อไปทางด้านหนึ่ง กล่าวว่า “เข้า!”

ปลายนิ้วอันเล็กจะเอียดดึงลำเทียนของนางกลับชี้ไปยังบุรุษหนุ่ม ซ้อมซ่อซิมลัง ที่ยืนสองข้ออยู่อีกมุมหนึ่ง

นักสู้ทั้งหมดต่างบังเกิดความผิดหวังเล็กน้อยคำนึงในใจ

“ที่แท้หนังมีได้เสาะหาเรา เพียงแต่ไชนเจิงตันดั่นระยะพันลี้ ติดตาม บุรุษหนุ่มที่ลำเคียงไว้ซือเสียงเรียงนามเช่นนี้?”

คาดมีถึงว่าซิมลังกลับกระแอมเบาๆ แล้วประสานมือโดยรอบ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอมาหาก่อนก้าวหนึ่ง” มิทันจบคำ สาวเท้าก้าวยาวๆ หมายจากไป

ขณะนั้นเงาร่างสีแดงถลั่นวูบหนึ่ง ทารกชุดแดงเพลิงฟุ่งเข้ามา สกัดขวางหน้าร้องดังๆ ว่า “ฉิกโภเงี้ย (ดรุณีลำดับที่เจ็ด) ของเราติดตาม เเสาะหาท่านอย่างลำบากยกเย็น พอประสบพบทานกลับคิดจากไป เรา ห้วยไชย (การกอคดี) ไหนเลยินยอมปล่อยปะอย่างง่ายดาย?”

ซิมลังฟีเเนหัวรอกล่าวว่า “ฉิกโภเงี้ยไยต้องการทำเช่นนี้? ข้าพเจ้า...”

ทารกนามห้วยไชยยิ่ยกมือเท้าสะเอว ร้องอึกว่า “ท่านจิตใจกำหิด นัก หรือลืมเลือนว่าฉิกโภเงี้ยปรนนิบติต่อท่านอย่างไร?”

ซิมลังทั้งกระแอมไอยทั้งถอนหายใจ ส่วนดรุณีอาการน้ำทั้งขี้เท้า ทั้งน้ำตาเอื่องคลอ ทำให้บุคคลทั้งหมดรู้สึกพิศวงคลางแคลง มิทราบว่า ทั้งสองฝ่ายมีความล้มพั้นธ์ฉันใด?

ขณะนั้นกิมปูกห่วงพลันกระตุกชาญเสื้อมือกระเบี้นหน้ายก พากัน ล่าถอยมาด้านข้าง แล้วจึงกล่าวว่า “ฉือเอีย เอียเท้านางนี้ยอมต้องเป็น มิตรสุดท้องของจ้าวมหาสมบัติ (อัวะใช้ชิ้ง) ผู้รำรวยมหาศาล...”

“ถูกต้อง นางนับว่าโสภาปานเทพธิดา ข้าพเจ้า...”

“เราทราบความในใจของฉือเอีย เมื่อเป็นเช่นนี้โอกาสสร่วมมือกัน ระหว่างเราสองมาถึงแล้ว”

มือกระเบี้นหน้ายกงงั้นไปเล็กน้อย จึงกล่าว “กิมเอียหมายความ

ว่าจะอะไร?”

“ท่านชมชอบในครุณีทางนี้ เรายุ่งลงในทรัพย์สินของจ้าวมาหา สมบัติ อาศัยรูปโฉมของฉันอีก กับเราครุ่นคิดอย่างเพิ่มเติม เอี่ยหานางนี้ยอมต้องพยายามอย่างมากเท่านั้น เมื่อถึงเวลาหนึ่น ท่านเป็นบุตรเขยของเศรษฐีอันดับหนึ่ง เราเพียงขอส่วนแบ่งบ้านด้านทรัพย์สิน จากท่านบ้าง”

“อ้อ...ข้าพเจ้ายินดีให้ความร่วมมือ”

ขณะนั้นข้ายิ่งปลันร้องขึ้นว่า “เดียรัจฉานหนึ่งสักประหนึ่งหน้า ขาว พวกท่านซุบซิบอันใด?”

กิมปูกห่วงมีใบหน้าเป็นปกติ มือกระบีหันหายกังวลกับหน้าแดง ระเรื่อ แต่แล้วส่งเสียงหนักๆ ว่า “การยกยามกล่าวว่าฯ ขอให้สำรวม มารยาทบ้าง”

“ท่านมิต้องสร้างมีธัมมะอันโอล่อ่า บอกกับท่าน หากแม่นพวกท่าน ทั้งสองมีเจตนาอันไม่แน่ตัวฉิกโกราเนี้ยของเรา เท่ากับแส่หัวความยุ่งยากแล้ว”

มือกระบีหันหายใจหายวับ แต่แล้วทุ่มเสียงกับข้ายิ่งอย่างรุนแรง จนสุดท้ายข้ายิ่งกับร้องว่า “บุรุษหน้าขาว เราสองมาพิสูจน์ ฝีมือกันสักคราหนึ่งเถอะ”

พลางฉุดลากซิมลังมาถึงข้างกายของครุณีอาจารณ์ขาว กล่าวอีกว่า “โกราเนี้ย ท่านดูแลควบคุมมันเอาไว้ ส่วนเราจะสั่งสอนบุรุษหน้าขาวเอง”

ครุณีอาจารณ์ขาวเสแสร้งเป็นมิแยกแส้นใจ แต่ลองบีบหัวมือออกไปเบาะเกี่ยวชายเสื้อของซิมลังไว้ ทำให้ซิมลังจำต้องยืนหยัดอยู่กับที่ โดยมิอาจจากไป

ข้ายิ่งก้าวยาวๆ ถึงเบื้องหน้าของมือกระบีหันหายก กลอกกลึง ดวงตาสำรวจฝ่ายตรงข้ามอยู่ตลอดหนึ่ง หัวร่อซิษย์กล่าวว่า “ต้อยตีได้แล้ว ท่านรีรอไยกัน?”

“เสี่ยวเอ็มมิคิดรังแกข่มเหงผู้อ่อนเยาว์ ทารกเจ้าอย่าได้ชูเขี้ยวไป” ว่าจามิทันจบลง มือน้อยของข้ายใช้พลันตนดาดเข้าใส่ใบหน้าของมือกระบี่หน้าหยก ด้วยความปราดเปรียวสวยงามสุดจะเปรียบ และรวดเร็ว ว่องไวเหลือประมาณ

มือกระบี่หน้าหยกจำต้องหลบเลี้ยง ข้ายใช้ไข่เคลื่อนไหวร่างอ้วนเตี้ย ปานกังหันต้องพ่าย พัวพันอย่างชุลมุนวุ่นวาย เนื่องจากมือกระบี่หน้าหยก กระหงตนว่ามี้มมะอันโ้อ่า ทุกท่าร่างจึงแสดงความเปิดเผยเที่ยงตรง จนบางครั้งแบบมิอาจคลีกลายสถานการณ์อันคับขันได้

สภากลุ่มของข้ายใช้ไข่สร้างความตื่นเต้นสงสัยให้กับลี้เชียงแซ และนักสู้อีกหลายคนมิน้อย ทั้งนี้เพราการวางแผนมีวางแผนเท้า รูกไล่เลี้ยง หลบของนาง แม่ปราศจากระเบียนแบบแผน แต่ทุกท่าร่างล้วนแต่ ปราศจากซ่องว่างรอยให้แฉแม้แต่น้อย

ยามนั้นชายชาวหน้าเหลืองชีดผู้เป็นพี่ใหญ่ของป้อมพิทักษ์ธรรม นาญาอัจฉริยะในมนุษย์ชั้นตี่ ถูกเตียชาผู้พิการประคองออกม้าด้านนอก ใช้สายตาจับจ้องสภาพการต่อสู้อย่างจดจ่อ

ครุณีอาภรณ์ขาวกลอกกลิ้งดวงตาตลาดหนึ่งจนพบเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าของบรรดาหักสู้ จึงเปล่งเสียงร้องว่า “รีบด่วนด้วย”

ข้ายใช้ไข่ที่พันตุอยู่พลันโผล่พุ่งกายขึ้นตีลังกาตลาดหนึ่ง สองแขนกาง ข้ามอกโถมใส่มือกระบี่หน้าหยกในคับพลัน

เทพกระบี่ชัยชนะลี้เชียงแซร้องโโพล่งว่า “ป่วยเล้งเสิก (ท่าร่างมังกรเห็น)” คำพูดพอกล่าว มือกระบี่หน้าหยกพลันอุทานอย่างตื้นตระหนก ล้มพุ่งลงบนพื้นดิน

ในยามนี้แม้มันพ่ายแพ้แต่ยังมีสับสน ร่างเพิงตกลงถึงพื้นก็ใช้วิชาอีแข็บป้ายสว่าง (นางแอ่นทะยานสิบแปดตலบ) ตีลังกาอยู่หลายครา หลบเลี้ยงออกแบบกว่าหลายสิบเชียะ แล้วค่อยผุดลูกขึ้น บนร่างกายมีได้รับบาดแผลเตอะอย่างใด เพียงแต่จับจ้องข้ายใช้ไข่อย่างแตกตื่น

ตรุณีอาการนี้ขาวตัวดเสียงเจือยแจ้วว่า “รีบไป”

มือหนึ่งเกะเกี่ยวซิมลัง อีกมือหนึ่งกุมข้อมือข้ายี้ เสี้ยย์ ขณะจะพลิ้วร่างจากไป พลันแ渭เสียงสรรเสริญพระคุณดังกังวนสะท้านโถสต พร้อมกับเรื่องร่างอันกำยำสูงใหญ่ของเทียนหวานได้ซื้อแห่งโงวไหซัว สกัดขวางหน้าเอาไว้ด้วยอิริยาบถอันมั่นคงปานขุนเชา

จากนั้นเงาร่างผู้คนเคลื่อนไหวอย่างปราดเปรียว อัจฉริยะในมนุษย์ เทพกระปี่ชัยชนะ แนวชา ตัวนี้งี้จ้อ งคราญแห่งขัวซัว กิมบุกห่วงพา กันรายล้อมอยู่รอบกายอย่างแน่นหนา

ซิมลังถอนหายใจยาวๆ กล่าวอย่างแผ่วเบาว่า “จุฉิกชิก ท่านก็ ทราบว่าผู้อ่อนจะรู้ชึ้นความเป็นมาของนาง ไอนำพานางมาที่นี่ด้วย?”

ตรุณีอาการนี้ขาวจุฉิกชิกเพียงแต่ประดาเหลือบมองวุบหนึ่ง แต่ หาได้ตอบว่าฯ เบือนหน้าทางเทพกระปี่ชัยชนะกล่าวว่า “ลี้ย์เจึก พวกร้านคิดรังแกพวกราหวือ?”

อัจฉริยะในมนุษย์จัดตู้ผู้มีใบหน้าอมโรคพลันแคนหัวร่อ ห้ามมิให้ เทพกระปี่ชัยชนะกล่าวตอบคำแล้วจึงเอยขึ้นว่า “แนวชา ปลดใบประกาศ มา”

แนวชาตรหนี่ว่าจาอยู่แล้ว จึงมีถามໄດ່ແມ່ແຕ່คำเดียว พลิ้วร่าง จากไป พอหวนกลับมาในเมืองในประกาศແພ່ນหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับประกาศจับไหนชิวขัวง ซึ่งถูกซิมลังปลดออกจากมาโดยมิผิดเพี้ยน หากแต่เก่าครั่วคร่ากว่ามากนัก

“ประกาศແພ່ນนี้ติดเอาไว้เป็นเวลาถึงเจ็ดปีแล้ว ฉิกໂກวเนี้ยเชญ ท่านอ่านดู”

ใบประกาศพลันลอยออกจากมือ ตกอยู่บนเท้าของจุฉิกชิก นางก้มลงหยิบขึ้นมา ชักชวนซิมลังและขัวยี้อี้ย์อ่านร่วมกัน เห็นมีใจความว่า

‘ชวยลุยเชียง สมญาเจี้ยตังเทียนม้อ (หัตถ์อสูรพ้า) เป็นหนึ่งในจับ

ชาเทียนม้อ (สิบสามอสูรฟ้า) หลังการชุมนุมที่ย่างซั่ว สิบสามอสูรฟ้ามีแต่นางรอดชีวิตเนื่อง เพราะก่อนหน้านั้นนางได้หายสาบสูญไว้ร่องรอย

สรีริงานมีอายุห้าสิบเศษ เรือนร้างต่าเดียวท่าทาง นิยมสวมชุดแดง สังกัดสำนักมิภิรักษ์จั่งชัด คล้ายดั่งรับถ่ายทอดฝีมือจากพระมุขวังห้าอสูร (โพงไว้ต้มม้อเก็ง) เมื่อหกสิบปีก่อน ช่วงชีวิตมิเคยใช้ศัลตราหรืออาวุธลับมาก่อน

แต่ที่ชาตัวเบาสูงส่งสุดเยี่ยม พลังไฟเมืองโอดเหี้ยมกำมหิด เจ็กเล้งได้ชือแห่งโง้วให้ซั่ว ลิ่วปวยเชียงแห่งอั่วซั่ว ผู้กล้าหาญแห่งกังหนា (กังหนาได้เขี้ยบ) ล้วนเสียชีวิตในเงื่อมมือของนาง

เมื่อสิบปีก่อน มีคำรำลีอ้ววายลุ่ยเชียงตกตายในลำน้ำฮวงโห แต่เมื่อปีก่อนบุคคลที่มีข้ออธิบายมากกับนาง ล้วนถูกสังหารทั้งครอบครัว จบจนบัดนี้มีจำนวนผู้ตายกว่าหนึ่งร้อยสี่สิบคน และเสียชีวิตด้วยวิชา ฝ่ามือไม่ตายประจำตัวของนาง ประมุขป้อมพิทักษ์ธรรมเคยสำรวจผู้ตกตาย และยืนยันว่ามิผิดพลาด

ตามคำอ้างอิง บุคคลผู้นี้เมื่อยeaร์วัยเดียวกับกักขังอยู่ในเรือนจำถึงแปดปี ดังนั้น ร่างกายจึงมิเติบโตเป็นทารกตลอดกาล เป็นเหตุให้อุบันตุ์เปลี่ยนอาษาตแคนด์อชนชาวโลก มักทำลายชีวิตทารกเยาว์วัย ก่อเกิดพุตติการณ์อันใหญ่โต ผู้ใดหากสามารถพิชิตนาง มิว่าจับเป็นหรือจับตาย ยินดีสมนาคุณด้วยรางวัลเงินห้าพันตำลึง

ลงนาม ประมุขป้อมพิทักษ์ธรรม'

จุฉิกนิกมิได้อ่านข้อความดังกล่าวแม้แต่น้อย หากแต่กระซิบที่ข้างหูชิมลังว่า “ข้าพเจ้ากับนางจะหลบรวมจากป้อมพิทักษ์ธรรมได้หรือไม่ มีแต่ฝากความหวังอยู่ที่ท่านแล้ว”

ชิมลังขมวดคิ้วเล็กน้อย จุฉิกนิกเงยหน้าขึ้นกางล่าวเสียงกังวนว่า “พวกท่านคงเข้าใจว่าข้าวัยไชยี้ที่ข้าพเจ้าพาติดตามมาเป็นอย่างลุ่ยเชียง กระมัง? อย่างนั้นข้าพเจ้าจะพิสูจน์ให้ทุกท่านได้กระจังชัดในบัดดล”

เข้ายังไงร้องว่า “พวงท่านดู” พลางปลดหน้ากากปีศาจที่สวมใส่
ออกมานะ เผยให้เห็นถึงเด็กหน้าน้อยๆ ขาวผ่อง ไหนเลยมีริ้วรอยเหี่ยวย่น
แสดงว่าเป็นหารายการวัย หาใช่ผู้ชายอายุห้าสิบปีไม่

เขวยลุยเชียงตามคำรำลือมีลักษณะการแต่งกายเด็กเช่นเข้ายังไง
แต่พอแสดงโฉมหน้าอันแท้จริง ก็ลับล้างข้อคดางเคลลงสงสัยโดยสิ้นเชิง

จุนจิกหัวร่ออย่างขบขัน พลางจุงมือซิมลังและเข้ายังไงก้าวย่าง
ออกจากที่โดยไม่มีผู้ใดดูดขาว

ยามนั้นอัจฉริยะในมนุษย์ฉีดเพล้นความว่า “ซาก่อน...อย่าได้ปล่อย
ให้หนาหลบหนีไป”

ราชาเพิงเอ่ยอก จุนจิกและเข้ายังไงพากันพลิ้วกายเข้าไปใน
รถม้าแล้ว ทอดทิ้งให้ซิมลังยืนหยัดอยู่เพียงลำพัง บุรุษครรชุดทองผู้
เป็นสารถีพลันกระตุนบังเหียนควบตะบึงออกจากป้อมพิทักษ์ธรรม

เทียนหวานได้ซื้อแห่งโงไว้ให้ซังและนางคราญแห่งเข้าชั้ว เนื่องจาก
บรรพบุรุษต่างถูกสายลุยเชียงสังหารเสียชีวิต จึงมีปฏิกริยาภือนบุคคลอื่น
พากันพลิ้วกายโลดแล่นตามติด พร้อมกับผนึกกำลังทุ่มเทเข้าใส่สอง
แขนจนเปี่ยมล้น

ซิมลังยืนเชืองซึมอยู่กับที่ แต่โสดประสาทแ渭รำเนียงผิดปกติ
ทางด้านหลังร่างของเทียนหวานได้ซื้อและนางคราญแห่งเข้าชั้วกำลังพุ่ง
เฉียดผ่านร่างกาย หมายໄล่าด้วยปฏิกริยาอันวงศ์ไว

ในช่วงเวลาอันคับขัน ซิมลังพลันทอดถอนหายใจ สองแขนพลิก
สะบัดไปด้านหลัง ฝ่ามือซ้ายตั้งเป็นสันดิ่งคมดาบ ฝ่ามือขวาจุกอยู่
ในชายเสื้อ แม้ศีรษะยังไม่หักกลับ แต่หนึ่งฝ่ามือหนึ่งชายเสื้อลวนแต่
จุ่มใส่ร่างกายของเทียนหวานได้ซื้อและนางคราญแห่งเข้าชั้ว เสมือนดัง
กับว่าด้านหลังมีดวงตาองเงยก้มปาน

นางคราญแห่งเข้าชั้วแลเห็นชายเสื้อของซิมลังกวาดพาดเข้าใส่
จึงแค่นหัวร่อความว่า “หาที่ตาย”

ฝ่ามือผุดผ่องหมายกระแสแกกใส่ กำลังภายในที่เกรงไว้อยู่ก่อน พลันกระแสแกกไปเบื้องหน้า

เทียนหวานได้ซื้อก้มีใบหน้าเคร่งชรีม เบิกตาจนโปนโต ฝ่ามือขวา ยืนออกไปเบื้องหน้า ฝ่ามือซ้ายรั้งมาด้านหลัง ทวยอยกันสะบัดพาด ใจกลางฝ่ามือแปรเปลี่ยนเป็นแดงฉานราวดั้คคี ปะทะกับสันมือของซึมลัง อย่างหักโหม

ได้ยินเสียงเพียบอย่างถี่บิบ พลังการกดดันของเทียนหวานได้ซื้อ ผู้มีตະบำเพญอันกล้าแข็งทุ่มเทใส่คราครั้งนี้ อย่างน้อยก็หนักหน่วง กว่าพันชั้ง ท่ามกลางการระดมโจมจากสองในเจ็ดนักสู้แห่งยุค ซึมลัง ยอมต้องแหลกสลายเป็นผุยผงอย่างมิต้องสงสัย

ยามนั้นสำเนียงสดใสสกอร์รังปานมังกรคำรามพลันดัง เงาร่างสีเหลือง จางๆ สายหนึ่ง พลิวขึ้นสูบเบื้องบนนาภากาศ ด้วยอิริยาบถที่ปราดเปรียว ดังหมอกควัน รวดเร็วปานอุกกาบาตจากฟากฟ้า สวยงามดั่งสกุณาน้อยคลาคลื่น แลบเลี้ยงจากมรสุมฝ่ามืออย่างกะทันหัน

วิชาตัวเบาเช่นนั้น นับว่าใช้ชือกอย่างเหมาะสมเจาสอดคล้องกับ สถานการณ์อย่างสุดแสน และหาได้ฝึกภูเกณฑ์ธรรมชาติแม้แต่น้อย ยิ่งไม่มีท่วงท่าเกรงกำลังจนเคร่งเครียด ปล่อยปละตามอารมณ์นำพา วิชาฝ่ามือเช่นนี้นอกจากเทพเจ้าอันศักดิ์สิทธิ์แล้ว บุกุชนสามัญไหналาย จะฝึกฝนได้?

เทียนหวานได้ซื้อรู้สึกว่ากำลังที่ทุ่มใส่ผิดพลาดเป้าหมายโดยสิ้นเชิง แสดงว่าซึมลังหลบเลี่ยงรอดพ้น แม่บังเกิดความตื่นเต้นตระหนก แต่ เนื่องจากผ่านการฝึกปรือจนบรรลุขั้นสูงสุด จึงไม่หวั่นไหวลนลาน รัง สรภาระโจมกลับมาอย่างว่องไว

โดยมิต้องสำรวจเส้าหาเป้าหมายของคู่ต่อสู้ ฝ่ามือสีแดงฉานทั้งสองข้างพลิกหมายขึ้น ไขว้สลับกราดฟ้าดอย่างซับซ้อน ครอบคลุม อาณาบริเวณเบื้องบนอากาศอย่างกว้างใหญ่

นี่เป็นปฏิกริยาของผู้ฝึกฝนฝีมือจนถึงขั้นแตกฉาน เมื่อคู่ต่อสู้หลบเลี้ยงในทางสารทิศใด มิต้องใช้สายตามองหา ก็ลงมือโหมใส่

ส่วนนงคราณแห่งชั่วช้า เนื่องจากการรับการอบรมจากค่ายสำนักมาตราฐาน พอทราบว่าจูโจ้มีประสบเป้าหมาย จึงผลิกแพลงกระบวนการท่าร่างแต่กลางคัน แหงนหน้าตัวด้วยเสียงเจี้ยวแจ้ว ฝ่ามือทึ้งสองลงมือโดยครอบคลุมจุดซึ่วิตบนร่างกายกลางเวหาของชิมลัง มิหนำซ้ายังระดมโหมໄล์ติดตามอีกสี่กระบวนการท่าติดต่อกัน ยิ่งนานพลังฝามือยิ่งเกรี้ยวกราดดุร้าย สามารถพسانการจูโจ้มของเทียนหวานได้ซื้อย้อย่างเหมาะสมกลมกลืน

アナ努ภาพการร่วมมือของทั้งสองนักสู้ครารังนี้ยังโหดเหี้ยมกำมหิตหนักหน่วงรุนแรง พิสดารยกย้อนกว่าครั้งแรกมากมายนัก อย่าว่าแต่ชิมลังสภาวะไม่มั่นคงในสถานการณ์เช่นนั้น นอกจากเป็นเทพเจ้าที่เปลี่ยมอภินิหาร มนุษย์ที่เพียงมีชีวิตจิตใจไม่มีทางรอดชีวิตโดยเด็ดขาด

แต่ท่าว่าชิมลังแม้ไม่ใช่เทพเจ้า กลับเป็นมนุษย์ปานีหาริย์สุดพิสดารแลเห็นเรื่องร่างพลิ้วแคลบขึ้นสู่เบื้องบนเล็กน้อย สองแขนกรีดว่าดีเป็นวงจรอันมากมายสุดคณานับ

พลังฝามืออันอึดอิ๋วปั่นป่วน ดุจดังระลอกคลื่นกลางมหาสมุทรกระจาอยออกไปโดยมิหยุดยั้งขาดตอน ทั้งปกป้องคุ้มครองตัวเอง ทั้งตีโตโใหม่ใส่ มีการรุกรับอย่างพร้อมพรัก

เสียงระเบิดดังขึ้นกลางอากาศ งคราณแห่งชั่วช้าส่งเสียงอุทานอย่างตื่นตระหนก เรือนร่างอ่อนแనนถูกกระทบจนปลิวกระเด็นออกจากแหล่งอย่างไรการควบคุม

ส่วนเทียนหวานได้ซื้อชวนเซตอยไปเจิดก้าว บนพื้นดินปราการถูกอยประทับที่เหียบยำจันศิลาเหลกละเอียด รอยเท้ายิ่งมายิ่งลึกล้ำ แสดงว่ามันพยายามรวบรวมกำลัง ควบคุมร่างกายมิให้ล้มลง

ยามนั้นชิมลังฟุ่งปราดละลี่วไปอีกด้านหนึ่งโดยมิได้หยั่งเท้าโดย

ลุมปราณอยู่บันพื้นดินอีกแม้มแต่คราเดียว สองแขนกวัดแก่วงไปมา จนก่อเกิดพลังหนุนส่งไอล่าติดตามมาถึงข้างรถม้าที่กำลังควบตะบึง

ในรถม้าพลันปราภูข้อมือขาวผ่องยืนปราดออกชุดธงร่างของ ซิมลังเข้าหน้าต่างรถไป

เร่งรุดเป็นระยะทางประมาณครึ่งลี้ จุกจิกในรถม้าจึงบการให้สารถีชะลอการควบขับพร้อมกับเบื่อนหน้าทางซิมลัง แย้มยิ้มหยาดเยิ่ม กล่าวว่า “หากมิใช่ท่านยืนมือช่วยเหลือ จนสะกดให้ทุกผู้คนเด่นตะลึงล้าน พากเราคงมิอาจหลบหนีมาได้”

ซิมลังฝืนหัวร่ออย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าถามท่าน ข้ายิ่งมีความจริงมิใช่ช่วยลุยเชียงจริงๆ พากท่านไนน์มีเจตนาล่อลงให้พากมันเข้าใจว่าเป็นช่วยลุยเชียง”

“ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้ายิ่งมีชัยมิใช่นางอสรุเมื่อหกสิบปีก่อน สมควรทราบว่าโฉมหน้าทารกผิวขาวที่แสดงต่อกลุ่มคน เป็นหน้ากาก มนุษย์อีกชั้นหนึ่ง”

“ข้าพเจ้าทราบ เพียงแต่นางหากเป็นช่วยลุยเชียงจริงๆ มือกระเบี้นหน้าหยกที่พันตุกับนางใหญ่เลยมีชีวิตครอบสืบต่อได้ มิหนำซ้ำยามคิดหลบหนี เหตุใดต้องให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือ?”

ข้ายิ่งรับฟังอยู่พลันหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า “เราก่อนออกจากคฤหาสน์ ฉิกโกรเนี้ยยกย่องซิมking จึงว่าฉลาดปราดเปรี้อง วันนี้ เชชิญเหตุการณ์จึงทราบว่าเป็นจริงตามคำร่าลีอ ชายชราที่มีสมญา อัจฉริยะในมนุษย์อะไรนั้น พอเปรียบเทียบกับกงจือถึงกับไม่มีความหมาย” ขณะกล่าว ปลดหน้ากากสีแดงchanรูปปีศาจออก เผยเห็นถึงใบหน้า ทารกอันขาวซีด พอพินิพิจารณาเห็นเป็นหน้ากากมนุษย์อีกชั้นหนึ่งจริงๆ

จากนั้นช่วยให้ยกมือปัดไปยังใบหน้าอีก เค้าหน้าชั้นในเป็นใบหน้า ทารกโดยมิแปลกลปлом ในความขาวสะอาดยังมีสีแดงระเรื่อคล้ายดัง เป็นแอบเป็ลผลใหญ่ชวนให้ผู้คนคิดกัดกินสักคำ ดวงตาทั้งคู่กลอกกลึง

อยู่ตลอดเวลา ยามหัวร่อสองแก้มมีรอยลักษณะอันบริสุทธิ์ ประسانมือ ควรจะต่อซิมลัง กล่าวว่า “ผู้น้องมีนามจูปีย์ บิดาเรียกเราว่าชี้ี้ี้ (ทารกผู้น่ารัก) ส่วนนิกเจเจเรียกเราเป็นเซี่ยวเหาคี่ (ชูกชนน้อย) บุคคลผู้อื่นเรียกเราเป็นข้ายี้ชี้ี้ ชิมตัวกอ (พี่ใหญ่แซ่ซิม) จะเรียกหาอย่างไรแล้วแต่ความสะดวกเลอะ

ชิมลังแม้ล่วงรู้ความลับของเรื่องนี้อยู่ก่อน ยังอดปากอ้าตาค้างมิได้ชั่วครู่จึงกล่าวว่า “ที่แท้ห่านกีเป็นทายาಥองตะภูลู”

จุฉิกนิกหัวร่อจนตัวงอ กล่าวว่า “น้องชายวิเศษของข้าพเจ้า แม้กระทั้งโหนกวอก (พี่ชายคนที่ห้า) ที่ฉลาดที่สุดยังถูกมั่นก่อการจนสมองพองโดยทุกเมื่อเชื่อวัน ในวันนี้กลับมา尼ยมนับถือท่าน”

ชิมลังถอนหายใจกล่าวว่า “ท่านให้ปี๊ดี (น้องชายคนที่แปด) แอบอ้างเป็นยายลุยเชียง อย่างนั้นนางอสรุตตัวจริงอยู่ในที่ใด?... อา ท่าร่างมั่นคงเหมือนที่ใช้มีอครุนี่ นับว่าประเสริฐเลิศยิ่งนัก กลับสามารถดาพระป้อมพิทักษ์ธรรมได้”

ข้ายี้ชี้ี้หรือมีนามจริงว่าจูปีย์หัวร่ออีกด้วยกล่าวว่า “ในสิบสามกระบวนการท่าอันสูรฟ้า เรายังคงเป็นอยู่ลุยเชียงเพราะต้องการให้หายลุยเชียงตัวจริงปกูบติเรื่องราวดอยปราศจากผู้ขัดขวาง แต่ท่านวางใจได้ พฤติการณ์ของนางหาได้ผิดทำนองคลองธรรมไม่ เพียงแต่คิดก่อการเลี้ยงชี้นเทียนให้บ้านป่วนวุ่นวายเท่านั้น”

“เลี้ยงชี้นเทียนเป็นบุคคลในอันดับสามของป้อมพิทักษ์ธรรม สายลุยเชียงไอนจึงมีข้ออาทิตย์มากกับมัน?”
“เนื่องจากสายลุยเชียงถูกมั่นใส่โคลัปปายผิด เกี่ยวกับคดีณาตกรรม

หนึ่งร้อยสี่สิบรายในรอบเจ็ดปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เพาะสิบเอ็ดปีที่ผ่านมา ขายลุ่ยเชียงพักอาศัยในคุกหาสน์บ้านเรา ถูกไปยึดพื้นที่พัฒนาตลอดเวลา มิเคยเหียบบ่ำจากไปแม้แต่ก้าวเดียว แต่ป้อมพิทักษ์ธรรมกลับติดในประกาศจับนา

ซึ่มลังข่มวดตัวกล่าวว่า “อย่างนั้นคิด Micha ตามกรรมหนึ่งร้อยสี่สิบราย ผู้ใดเป็นมาตรฐาน?”

“นี่เป็นปมปริศนาน่าคลายแคลง หนึ่งร้อยสี่สิบชีวิตนั้นมีเพียงแต่เป็นศัตรูอ่าชาตของขายลุ่ยเชียง แม้กระทั้งวิธีการจะ่าคนยังเป็นแนววิชาประจำตัวของนาง”

“ขายลุ่ยเชียงจะจัดการกับเลี้ยงสุนเทียนอย่างไร?”

“นางเพียงคิดทำลายชื่อเสียงของเลี้ยงสุนเทียนให้มัวหมอง มีมีผู้ไดเชือดถือว่าจากของมันเท่านั้น”

ยามนั้นดงไม้ข้างทางบังเกิดเสียงแหลมเล็กเสียดประสาดังกระหบโถตัว “หน้าวเหลือเกิน”

ซึ่มลังรู้สึกผิดประติดจึงกวาดตามองออกหน้าต่างรถม้า เห็นข้างทางเป็นต้นไม้ประศจากใบ มีหิมะกองสุมหนาแน่น ไหนเลยมีมนุษย์มีชีวิต?

แต่ทว่าพอเพ่งพิจารณา หิมะบนต้นไม้กลับละลายพร่างพรูลงบนพื้นดิน ปรากฏเป็นเงาร่างชุดแดงฉาน ในหน้าสวมหน้ากากปีศาจ มีเพียงแต่งกายเฉกเช่นกับขวยไฮยี กระทั้งรูปลักษณะยิ่งสูงต่ำทัดเทียมกัน เนื่องจากใช้แพรแดงคลุมร่างนับแต่ศีรษะจรดปลายเท้า กอบกรกบถูกหิมะมักหมม ดังนั้นแม่มีผู้คนผ่านมาก็มิประสบเห็น

ซึ่มลังถอนหายใจวอกล่าวว่า “นี่คงเป็นโทางวเช็กชูซึ่มหวาน (วิชาคุ้มครองร่างห้าสี) ในเทียนม้ออื่จหวาน (แนววิชาอสูรฟ้าแห่งร่องรอย) และนับเป็นคราแรกที่ข้าพเจ้าได้เห็นด้วยสายตาณเอง”

เงาร่างชุดแดงกลางหิมะหรือขายลุ่ยเชียงตัวจริง พลิ้วภายในเข้า

มาในรถม้าอย่างปราดเปรียว หัวร่อพลางกล่าวว่า “วิชาอันต่ำต้อย กล่าวไปเพียงเป็นการลอกคราบของบรรดาสูญหนอนในฤดูกาลวิปธิต เรายังไม่ผ่านมิกล้ารับคำชมเซย์หารอก”

ซึ่งลั้งพลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคาดว่าสมควร alarming ไปแล้ว”

ข้ายี้ไชย์ร้องดังๆ ว่า “ตัวกอ ท่านไนน์จิงคิดหลวงหนี่พวงเราอยู่รำไป”

จุฉิกฉิกขอบตาแแดงระเรื่อ กล่าวเสียงละห้อยว่า “ปล่อยเข้าไปเถอะ พวงเราเมื่อครั้งกระโน่นแม่ช่วยชีวิตเขาในยามตกยากลำเค็ญ แต่ผู้อื่น ก็มิจำเป็นต้อง Jarvis พระคุณจวนชั่วชีวิต”

ซึ่งลั้งได้ยินสำเนียงอันตัดพ้อรำพัน ต้องถอนหายใจยาวๆ กล่าวว่า “โกรไหนใน (ย่า) ต้องการให้ข้าพเจ้ากระทำอย่างไร?”

จุฉิกฉิกหัวร่อคึกคักออกมา กล่าวอย่างแผ่วเบาว่า “ข้าพเจ้า... ต้องการท่าน”

ดวงตามากลอกกลิ้งเล็กน้อย พลันขบมิฝีปากที่แดงระเรื่อ ก้มศีรษะลงอย่างแซ่บซ้ำ

ข้ายี้ไชย์หัวร่อร่าว่า พลางกล่าวว่า “ตัวกอ เราสมควรแปรเปลี่ยน คำสรรพนามเป็นเจ๊สู (พี่เขย) แล้ว...”

ซึ่งลั้งได้แต่ฟืนหัวร่อ จุฉิกฉิกกลับดุ่ด่าด้วยหัวใจอันอิ่มเอิบพองโตว่า “ปีศาจน้อย ปากคำ Lew Raya เสียจริง”

ขบวนผู้คนทั้งหมดบ่ายโถมสู่ทิศประจิม พอบรรลุถึงตัวเมืองปีເອີງ ทั้งมณฑ์ทั้งอาชาต่างเห็นดeneo อยู่อ่อนเพลีย จึงตกลงใจพักอาศัยในดัวเมืองชั่วคราว

รถม้าคันงามควบขับมาตามรายทางที่ทอดสู่ถนนหลวง ข้ายี้ไชย์ พลันเบิกตาจนกลมกว้าง มองลอดหน้าต่างออกไป ส่งเสียงอันสั่นสะรัวว่า “พวง...ท่าน...ดู...”

ที่แท้รายทางเบื้องหน้าปรากฏบุรุษนกรรจ์ชุดปอทายนกร้าน
หลายสิบคน แบกโลงศพจำนวนสิบเจ็ดสิบแปดโลงเรียงรายเป็นทิวແຄ
อันยาวเหยียดเดียดผ่านไป!

เหล่าบุรุษนกรรจ์ล้วนมีดินโคลนมองแมมหัวร่าง โลงศพที่แบก
หามอยู่ล้วนใหม่เอี่ยมสะอาด กระทั้งน้ำมันยังมิได้ถูกทา แสดงว่าจัดสร้าง
อย่างกะทันหัน คล้ายกับว่าตัวเมืองปีເອີ້ນนີ້ มีผู้คนตกตายมากมายผิด
ปกติ กระทั้งโลงศพยังจัดทำไม่ทัน

ส่วนผู้คนข้างทางต่างชะงักฝีเท้าลง แต่หมายผู้ใดเหลือบมองมายัง
ขบวนโลงศพอันพิสดารนີ້แม้แต่คนเดียว บางคนก้มศีรษะ บางคนเบื่อน
หน้าเลี้ยงหนี ยังมีบางคนถึงกับซุกซ่อนกายไว้ คล้ายกับขอเพียงแต่
มองมาทางโลงศพเหล่านີ້ เท่ากับซักนำภัยพิบัติใส่ตัวก็มีปาน

จุนิกฉิกจับจ้องด้วยความรู้สึกที่ทึ้งแตกดันตื่นระหนก ทึ้งพิศวงสงสัย
ชั่วครู่จึงร้องโผล่ลงว่า “โลงศพนີ້มีจำนวนมิน้อย”

หัวใจเขียร้องว่า “อะไรเรียกว่ามิน้อย นີ້นับว่ามากมายยิ่งนัก ขบวน
โลงศพที่นำไปกลบฝังโดยพร้อมเพรียงจำนวนนີ້ ชั่วชีวิตของเรามิเคย
ประสบพบพานมาก่อน หรือว่าตัวเมืองนີ້เกิดโรคระบาด?”

ชิมลั้งกล่าวอย่างตรึกตรองว่า “หากเกิดโรคระบาด ชาากศพต้อง¹
เผาผลลาญให้หมดสิ้น หาใช่ขันย้ายไปกลบฝังไม่”

หัวใจเขียรددแสดงความคิดเห็นว่า “อย่างนั้น คงเป็นการประหัตประหาร
ในยุทธชัจกร แต่ทว่าขบวนแห່าแห่นชาากศพ ไม่มีผู้ใดมีลักษณะคล้ายชน
ชาวนຸ້ລົມแม้แต่คนเดียว”

จุนิกฉิกกล่าวขึ้นว่า “นີ້นับเป็นเรื่องราประหลาดพิกัดนัก”

หัวใจลุยเชียงที่ເງື່ອບັນດາตลอดเวลาพลันกล่าวว่า “มิว่าอย่างไร ตัว
เมืองปีເອີ້ນគິດຄົວແດນມหันตภัย พວກເຮຍັງคงປຶກຕົວຈາກໄປ”

“ไม่ เราໂກวนີ້ต้องการສືບສາວເຮືອງຮາວໃຫ້กระຈ່າງຊັດ” กล่าวจบ
จุนิกฉิกบงการสารถື່ມູ່ງตรงສູນນໄຫຼູສາຍທີ່ คาดມືຖື່ວ່າຕາມຄົນນ

หนทางเงี่ยบสังดั่งว่างเงง ทุกผู้คนต่างปิดปากคำก้าวเดินอย่างเร่งร้อน ขบวนแบกโลงศพเมื่อครู่นี้ประหลาดล้ำยิ่งนัก แต่หากมีผู้ใดซุบซิบ สันกนาพาดพิงถึงไม่

ที่หน้าโรงเตี๊ยมอันใหญ่โตมหพอารหลังหนึ่ง ยามนี้กลับสงบบังเงง กระทั้งตึกอาหารซึ่งทางโรงเตี๊ยมเปิดอีกແນกหนึ่งก็ไม่มีผู้ตื่มกิน ตัวเมืองปีอุ่ยคลายแปรเปลี่ยนเป็น aden มิคสัญญีแล้ว

จุฉิกฉิกหลังจากจับจองห้องพักติดต่อ กันหลายห้อง พักผ่อนจนถึง ยามสนธยา แม้วันหวานดินบรรยายการที่ผิดวิสัย แต่ยังชักชวน ซึมล้ำ ขวยไชยอื้อกจากห้องไปรับประทานอาหาร

ขายลุ่ยเชียงกลับปฏิเสธมิยอมร่วมทางไป หมกตัวอยู่ในห้องของ นาง ประกายสายตาหอแวงหมกมุ่นกังวล คล้ายดั่งสันนิษฐานได้ ล่วงหน้าว่า วินาทีต่อไปจะเกิดเหตุภัยอันตรายขึ้น

ซึมล้ำ จุฉิกฉิก ขวยไชยพอมานถึงตึกอาหาร ทั้งสามต่างตะลึงлан งงงไป ที่แท้สถานที่เบื้องหน้ามิเงี่ยบสังดั่งกาลก่อนอีก ใต้อาหาร ประมาณยี่สิบโต๊ะแทนมีผู้คนนั่งดีมกินจนหมดสิ้น

อาศันตุกะผู้มารับประทานส่วนใหญ่มีร่างกายกำยำล้ำสัน วัยฉกรรจ์ แข็งแรงกินอาหารจานใหญ่ ดีมสุราเลิศรส ล้วนแต่เป็นชนชาวนบุญล้มที่มี ชีวิตภายใต้คอมศัตราวุธ!

ซึมล้ำและพวกเลือกโดยที่ที่มุมห้องทรุดกายนั่งลง สั่งอาหารหลาย ชนิดรับประทานด้วยจิตใจที่ตื่นเต้นสงสัย ขวยไชยอื้อกลอกกลิ้งดวงตา ตอบหนึ่ง พิมพ์ว่า “ประหลาดแท้ ตัวเมืองปีอุ่ยที่รกร้าง กลับชุมชน เหล่านักสู้จำนวนมาก”

ซึมล้ำก่าวอย่างเคร่งชريمว่า “มิหนำซ้ำบุคคลทั้งหมดนี้ ล้วนแต่ เป็นผู้ทรงฝีมือที่กระเดื่องนามแห่งยุคทั้งสิ้น”

จุฉิกฉิกกล่าวตามว่า “ท่านรู้จักพากมัน?”

ซึมล้ำกวดสายตาไปทางชายชราผอมซูบ ตลอดเรือนร่างคลาย

ดังประกาศ geleod เนื้อ สามใส่เพรตคำมันระยับ กล่าวว่า “มันผู้นี้มีสมญา
จือโหงวชุยสุน (จอมพิษล่าวิญญาณ) มักจะ เป็นเจ้าของจือโหงวชุยสุนชั้ว
(ทรายพิษล่าวิญญาณ) ถูกยกย่องอยู่ในอันดับสามของสิบเก้าอาชวัลับแห่ง^๔
บุลัม วิชาใช้พิษยากจะหาคู่เมื่อเทียบที่ยอม

“ยังมี ชั้งตอเจียง (ผู้ก้าวขาณูดาวบุตร) แพ็ลิบยืน ซึ่งเชี่ยวชาญวิชา
ทุกแขนง อิ่วหายใจ (ผึ่งตออมบุปผา) เชี่ยวม้อสุนที่เป็นบุรุษหนุ่มคมคาย
เข้มยิ่มวัวจืด (จอมเฒ่าฝีดาษ) ผู้เชี่ยวชาญในการใช้กล่องยาเส้นเจี้สกัดจุด
ชี้เชีย (หวานเงิน) ทิอิ่วเล้ง ซึ่งจิวเจกป่า (อสูรแห่งพิภพ) อึ้งอ่วยโขไวใน
ชุดม่วง คนสวมชุดเหลืองเป็นบุตรของมัน เชี่ยวป้าอ้วง (จอมพลังน้อย)
ลือกวัง

“นอกจากนี้ยังมีไซเดียสัน (ผู้พิชิตอสูร) ชุนทาง ขยายเงินเปีย (กระสวาย
เงิน) เช่นยัง อึ้งตีบ้อหัวง (หัวงไรีสาร) ลี้ป่า และบัวนชือหง (ผู้ปราษฎ
สรรพสิ่ง) ที่มีความรอบรู้แตกฉาน”

ผู้ทรงมืออหังสินนี้ จุติกนิเศียดได้ยินเกียรติภูมิมาก่อน เพราะ
ต่างเป็นนักสู้ที่ครองความยิ่งใหญ่ตามมณฑลต่างๆ คาดมีถึงต่างชุมชนมุ่
อยู่ในตัวเมืองมรณะ นับเป็นอุบัติการณ์อันพิสดารยิ่ง

ยามนั้นทางประตุตึกปราภูหนึ่งบุรุษหนึ่งสตอรีจุงทารกหญิงนาง
หนึ่งเข้ามา ทั้งสองคล้ายเป็นสามีภรรยา บุรุษร่างสูงตระหง่านสาวรูป
เหี้ยมห่ายอ่อนมิทิต

ฝ่ายสตอรีเรือนร่างอ่อนแอน ผอมเผายวสลาย ท่าวงที่สวยงามสะราญ
แต่บนใบหน้ามีแผลเป็นตั้งแต่จนทูฟ่านหัวงคิ้ว กรีดมาถึงมุกปาก
มีความยาวถึงเจ็ดนิ้ว ทำให้เดาหน้าผ่าประหวันพรั่นพรึง บรรดาคนสัก
ทั่วตัวตึกแม่มีขวัญอันมั่นคง แต่อดตื่นตระหนกมิได้

สามีภรรยาคู่นี้แม่มีลักษณะข่มชูผู้คน แต่ทารกหญิงที่นำมา
กลับบริสุทธิ์ไร้เดียงสาแห่งรัก ใบหน้ากลมมน ดวงตากลมกว้างกลอกกลึง
ไปมาโดยมิหยดยั้ง พอเหลือบแลเห็นข้อี้ไข้ พลันและหนาล้อเลียน

แลบลีนออกมานายาเหยียด

หัวใจเขี้ยวัดคึ้พึ่มพ่าว่า “ปีศาจน้อยตัวนี้ชูกชนร้ายกาจนัก”

บุรุษและสตรีคู่นี้พ่อเข้ามาในตึกอาหาร ก็มิเหลือบแลบรรดาผู้คนทั้งหมดแม่เด่นเดียว แต่รับเร้าถามหารกัญจว่าต้องการรับประทานสิ่งใด คล้ายดังในโลกไม่มีผู้ใดสำคัญกว่าผู้เป็นมิตรรัก

จุฉิกนิกรำพึงว่า “บุคคลประหลาดยิ่งมายิ่งมาก ตัวเมืองปี่อี้ยงกลับครีกครื่นขึ้นมาแล้ว”

ซึ่งลังก์ล่าวอย่างแผ่วเบาว่า “ท่านทราบว่าสามีภรรยาคุณนี้เป็นใคร?”

“เชอะ พากมันทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?”

“โกรเนี้ย ศักดิ์ศรีของสามีภรรยาคุณนี้ยังกระเดื่องดังกว่าท่านถึงสิบเท่า”

“กระนั้นหรือ? พากมันที่แท้เป็นใคร?”

“ข้าพเจ้าก็มิทราบ”

จุฉิกนิกรังนั่นไปวูบหนึ่ง บังเกิดความชุ่นเตียงจนขยายเท้ากระซิบว่า “หากมิใช่มีผู้คนชุมนุมมากมายถึงปานนี้ ข้าพเจ้าจะขบกัดท่านสักคำหนึ่ง”

ทันใด นอกประตูบังเกิดเสียงแผลร้องหัวรือคลุ่มคลังพื้นเพื่อนสำเนียงหัวรือสะท้านสะเทือนโสตประสาท เหมือนกับมีผู้คนจำนวนสิบกว่าคน เปลงเสียงหัวรือโดยพร้อมเพรียงกันปาน!